Mireasa de sub vasc

Anne Gracie

Mireasa de sub vâsc

Anne Gracie

capitolul 1

HighTowers House, Scoţia, 1814

– Tot ceea ce-ţi trebuie e o femeie pe ducă.

Ronan McAllister se opri chiar când se pregătea să facă primul pas şi se întoarse în loc.

– Poftim?

Adams, avocatul lui, strânse din umeri:

– Dacă nu vrei să mai rămâi însurat, asta-i cea mai bună opţiune a ta.

– Asta-i puţin cam... cu sânge rece, nu crezi? se încruntă Ronan. Să te însori cu o femeie care-i pe moarte de dragul unei moşteniri.

Avocatul, mai în vârstă, îşi întinse mâinile într-un gest filozofic:

– Tu ai spus că nu mai vrei să fii însurat din nou.

– Nu vreau. Şi totuşi... Ronan clătină din cap. Să profiţi de tragedia cuiva...

– Nu neapărat. Asta ar putea să facă totul mai uşor pentru ea.

– Cum aşa?

– Femeile aflate pe patul de moarte adesea îşi fac griji cu privire la cei dragi pe care îi lasă în urmă; cum o să trăiască ei, care-s costurile înmormântării şi alte lucruri de genul ăsta. Adams îşi aranjă lornionul fixat pe nas: Nişte bani în schimbul unei căsătorii ar putea să-i uşureze sfârşitul unei asemenea femei, pentru a se stinge în pace.

Ronan îşi reluă mersul agale. Nu-i plăcea ideea. Era contra firii să se folosească de moartea cuiva în folosul său. Însă... ceea ce spunea Adams avea sens. Nu voia să se însoare din nou, nu voia să se pricopsească cu încă o nevastă. Făcuse deja asta, iar drept rezultat se alesese cu cei mai mizerabili cinci ani din viaţa sa.

O astfel de plată îi putea ușura sfârșitul unei femei pe moarte.

Blestemată să fie strămătușa Agatha și toată averea ei. Și nenorocitele ei de condiții. Mătușa lui, fată bătrână, avusese îndrăzneala să-i impună să se însoare din nou înainte de a împlini treizeci de ani. Ea nu-și bătuse niciodată capul să se mărite. Își trăise viața într-o binecuvântată fericire, făcând ceea ce dorise, ducându-se exact acolo unde voia, îndeplinindu-și orice capriciu, trăindu-și viața după bunul său plac.

Dacă n-ar fi avut o nevoie de bani atât de presantă... Se uită pe fereastră. Tocmai își începuse munca la moșie. De-a lungul ultimilor douăzeci de ani, arendașii și lucrătorii suferiseră de pe urma modului în care tatăl lui cheltuise bani fără nici un fel de reținere, iar Ronan jurase să pună lucrurile la punct. Însă pentru asta avea nevoie de banii strămătușii Agatha, iar vrăjitoarea aia bătrână știa acest lucru.

– Și cum s-ar rezolva asta?

– Nepotul meu locuiește la Londra, spuse Adams. Ar găsi el într-un fel sau altul o femeie potrivită de condiție respectabilă, pe moarte, dar fără să sufere de ceva contagios. Bineînțeles că starea ei de sănătate ar fi certificată de un doctor. N-am vrea s-avem parte de nici un fel de... erori, zâmbi discret bărbatul.

Ronan nu-i răspunse la fel. Întreaga chestiune era respingătoare. Însă avea s-o facă. Nu avea de ales. De când moștenise domeniul, lucrase fiecare oră lăsată de la bunul Dumnezeu, refăcându-i încetul cu încetul productivitatea, după ani și ani de nepăsare și neglijență. Averea strămătușii Agatha avea să conteze enorm.

Adams continuă:

– Ea va trebui să călătorească, desigur, să vină încoace, întrucât testamentul strămătușii tale a fost clar, specificând că trebuie să fie englezoaică, iar căsătoria să aibă loc în capela moșiei, așa că o să-i trimitem alesei un bilet pentru un loc în poștalion...

– Închiriază-i o trăsură, fir-ar să fie! Doar e bolnavă.

Avocatul ridică mirat din sprâncene la auzul acestei extravaganțe, însă luă notă:

– Foarte bine. De îndată ce avem un nume, o să fac rost de un certificat special, iar când ea o să ajungă aici, preotul o să oficieze ceremonia religioasă. După aceea o să fie o problemă de... hmm... de consumarea căsătoriei și...

– Consumarea?

Adams nu reuși să se uite în ochii lui Ronan.

– Este o cerință legală. Pentru un timp scurt se așternu tăcerea. Ronan strânse din pumni. Ar fi trebuit s-o fi strâns de gât pe strămătușa Agatha când încă mai era în viață. Avocatul urmă: Mi-a trecut prin minte că dacă femeia ar fi văduvă... iar tu pur și simplu ai împărți patul cu ea... nimeni n-ar fi în măsură să dovedească contrariul. Își lipi degetele albe și subțiri, formând un con cu vârful în sus, și așteptă. În cele din urmă, spuse: Tot ce-mi trebuie este aprobarea ta, iar eu o să merg mai departe și o să aranjez totul.

Ronan nu aproba nici o parte a acestui plan ce îl intriga, dar dădu scurt din cap, în semn de încuviințare:

– Fă-o.

Călătoria cu poștalionul era chiar mai rea decât pe vas, hotărî Marguerite Blackett-Smith. Îi era la fel de rău de la legănatul, hurducăitul și zdruncinatul neîntrerupte, dar cel puțin pe corabie nu fusese expusă la pericolul constant de a fi turtită și strivită.

Îl împinse discret pe fermierul masiv ce dormea lângă ea într-o poziție mai mult sau mai puțin verticală. Nu pricepea cum de putea omul ăsta să doarmă în condițiile de față, însă el chiar dormea, înclinându-se periculos de mult într-o parte – pe partea ei – duhnind a transpirație stătută și a ceapă.

Îl împinse din nou la locul lui.

Deja trecuseră trei zile de la începutul călătoriei și nu erau decât la jumătatea drumului. Șase zile de la Londra la Edinburgh, după cum promisese compania

de transport. Destinația lui Marguerite era chiar înainte de Edinburgh.

Destinația ei. Destinația ei finală. Pentru o fată de douăzeci și patru de ani, nemăritată, fără nici un ban, fără nici un fel de așteptări sau perspective ca vreo rudă bebenie să o primească în gazdă, după cum îi spusese verișoara Ida – care, la rândul ei, nici ea nu era gata să o primească. Asta chiar dacă excepția o reprezenta unchiul Alexander.

Unchiul Alexander îi trimisese lui Marguerite un bilet pentru poștalion. Marguerite avea să-i răsplătească generozitatea lucrând pentru el, o informase bătrânul.

Viitorul ei era deprimant de clar. Nu avea să aibă nici o șansă să se mai mărite acum, nici o șansă să aibă propriul cămin sau propriii copii.

Cu toate acestea, biata doamnă Smith așezată vizavi arăta chiar mai rău decât se simțea Marguerite. Stătea înghesuită într-un colț, trasă la față, cu pielea având un aspect gălbui, bolnăvicios. Avea ochii obosiți, adânciți în orbite și înconjurați de o piele extrem de subțire, vineție.

Întrucât erau singurele femei din trăsură, li se părea natural să-și petreacă timpul împreună, ținându-și una alteia companie când se făceau popasuri. La început își zâmbiseră reciproc, după care schimbaseră câteva impresii și comentaseră pe tema călătoriei și a stării de rău accentuat provocate de aceasta, căci Marguerite observase că cealaltă femeie nu mâncase nimic în timpul opririlor alocate meselor.

În dimineața aceasta, Marguerite i se confesase că se ducea în Scoția ca să locuiască cu un unchi mai în vârstă, iar spre surprinderea lui Marguerite, Peggy Smith îi replicase spunându-i că ea se ducea în Scoția ca să se mărite. Femeia nu prea arăta a mireasă, însă nimeni nu arăta prea bine în timpul unei călătorii.

– Oprire pentru masă! strigă vizitiul.

Ceilalți pasageri coborâră nerăbdători în grădina hanului, însă doamna Smith nu se mișcă. Marguerite o scuturără de braț. Genele femeii fluturară, iar ea gemu și încercă să se ridice, după care căzu la loc cu un oftat prelung.

– Doamna de aici este bolnavă, îi strigă Marguerite vizitiului. Cred că-i din cauza înfometării. Abia dacă a mâncat ceva în astea trei zile.

Omul veni și se uită înăuntru cu atenție, plin de îndoială, după care strigă doi rândași să o ducă pe doamna bolnavă înăuntru.

– Nu-mi prea place culoarea pe care o are, îi spuse el lui Marguerite, însă în mod sigur o ceașcă de ceai fierbinte și câteva îmbucături o s-o repună pe picioare.

O duseră înăuntru, o puseră pe o bancă în salonașul gol și o lăsară pe Marguerite să aibă grijă de ea. Marguerite comandă ceai fierbinte îndulcit și niște pâine prăjită – orice altceva mai consistent de-atât ar fi fost dezastruos pentru un stomac delicat. Îi șterse fața și mâinile doamnei Smith cu oțet, iar până în momentul în care sosiră ceaiul și pâinea prăjită ea arăta puțin mai întremată.

Cu un tremurat ușor, refuză pâinea prăjită dând-o la o parte, dar bău ceaiul pe îndelete cu ochii încă închiși. Când termină, se uită plină de îngrijorare prin încăpere, după care, văzând că era goală, își puse o mână subțire peste mâna lui Marguerite.

– Pot să am încredere în tine?

– Da, bineînțeles, răspunse tânăra fără să stea pe gânduri.

– Dumnezeule, sper că pot. Nu am pe nimeni altcineva...

Doamna Smith închise din nou ochii, ca și cum și-ar fi adunat energia necesară, iar Marguerite se întrebă ce voia să-i ceară. Deja regreta promisiunea pripită pe care o făcuse. Nu știa absolut nimic despre femeia asta.

Femeia mai în vârstă își vârî cu greu mâna în buzunarul hainei și scoase o bucată de carton împăturită. I-o dădu lui Marguerite.

– Uite, fetele mele.

Era un portret expresiv, în creion, înfățișând două fetițe; cea mare, în jur de cinci ani, era o creatură având

o expresie extrem de serioasă, ce inspira dragoste. Cea mai mică era aproape un bebeluş, cu capul acoperit de nişte zulufi spălăciţi, şi avea o expresie visătoare.

– O, cât de dulci sunt... începu Marguerite.

– Sunt pe moarte, spuse doamna Smith cu o voce răguşită.

Tânăra se uită la ea complet şocată.

– O, nu, sunt sigură că... De îndată ce-o să ai parte de nişte odihnă şi de ceva de mâncare...

– Nu. E vorba de ficatul meu... Icter. Doctorul mi-a spus... poate vreo două luni. Am crezut... destul timp... dar... Femeia se prăbuşi pe spate, extenuată. Marguerite o bătu uşor pe mână, ştiind bine că asta nu ajuta la nimic, însă ce altceva putea să facă? Te rog... fetele mele... fetiţele mele. O să ai grijă de ele?

– Eu? Dar în mod sigur logodnicul tău...

– Nu. Nu l-am întâlnit niciodată pe bărbatul ăsta. Totu-i aranjat printr-un avocat din Londra. Ochii lui Peggy Smith nu aveau nici o expresie când adăugă: Mă plăteşte cu cinci sute de lire ca să mă mărit cu el. Iar după aceea pot să plec.

Marguerite nu era sigură c-o auzise bine. Totul suna atât de ciudat...

– Nu înţeleg.

– El nu vrea nevastă pe cap. Vocea lui Peggy Smith era un sunet abia perceptibil. Doar un certificat de căsătorie. Clătinând din cap obosită, murmură: Nu ştiu de ce. Nu-mi pasă. Mie îmi pasă doar de bani. Mi-a păsat. Acum e prea târziu.

Se opri brusc, tuşind.

Marguerite turnă într-o cană ceea ce mai rămăsese din ceai şi i-o duse doamnei Smith la buze. Ea înghiţi câteva guri pline, după care o împinse într-o parte.

– Fetele mele... el nu ştie de ele... Nu-l interesează copiii. Doar... certificatul de căsătorie. Îşi fixă privirea plină de disperare asupra lui Marguerite: Fetele şi cu mine nu avem nici o rudă. Micuţa mea Jane are cinci ani, iar Amy aproape trei... Le-am lăsat cu o vecină... i-am dat suficienţi bani pentru şase săptămâni... însă

după aceea... Clătină din cap: Ea nu poate să le ţină. Nu le vrea... Dacă nu mă întorc o să le ducă la parohie. Faţa femeii, crispată, se umplu de cute: Nu vreau să ajungă la azilul săracilor, nu fetiţele mele iubite. O să moară acolo. O apucă strâns pe Marguerite de mână, scuturând-o neputincioasă: Te rog, domnişoară. Sunt nişte fete atât de bune!

– N-am nici o îndoială, însă ce-aş putea să fac eu? N-am nici un ban, sunt în întregime la mila unchiului meu.

O doză de compasiune diluată şi plină de zgârcenie. „O să te faci utilă în schimbul mesei şi patului asigurate." Cu alte cuvinte, o servitoare neplătită.

Peggy Smith se pipăi ca să îşi găsească buzunarul de la cămaşă şi scoase o pungă de pânză.

– El mi-a trimis bani pentru închirierea unei trăsuri şi pentru mâncarea pe timpul drumului. Nu m-am îndurat să risipesc atâţia bani când puteam să călătoresc mult mai ieftin cu poştalionul. Ia-i. Sunt tot ce am pe lume. Altfel ăştia – îşi smuci capul ca să le indice pe celelalte persoane din han – o să-i fure. Sunt o sută de lire aici. Foloseşte-le pentru fetele mele. Ca să n-ajungă la casa de copii.

– Dar...

Muribunda o strânse din nou de mână:

– Te rog. Nu mai există nimeni altcineva căruia să-i cer asta. Nimeni în lume.

Marguerite îşi muşcă buza. Voia să o ajute, chiar voia acest lucru, însă nu vedea cum putea să o facă. O sută de lire reprezentau o sumă substanţială, însă aveau să dispară în curând cu cele două fetiţe ce trebuiau hrănite şi îmbrăcate, plus cheltuielile casei. Ca să nu mai vorbească şi de trebuinţele ei.

Era nebunie curată să accepte. Ea însăşi avea să ajungă în cele din urmă la azilul de săraci.

– Te rog, Marguerite.

Disperarea de pe faţa femeii era insuportabilă.

Ochii lui Marguerite se opriră asupra portretului celor două fetiţe. Două biete fărâme de om, atât de mici,

care nu mai aveau pe nimeni care să le iubească sau să aibă grijă de ele. Cum putea ea, care nu avea pe nimeni şi nimic, să refuze? Strânse uşor mâna subţire a lui Peggy Smith.

– Promit că o să fac tot ce pot să le ajut.

– Fii binecuvântată, draga mea.

Femeia se lăsă pe spate cu un zâmbet şi închise ochii, după care tresări brusc într-un acces de tuse care îi cutremură corpul, şi aşa slăbit şi subţire.

– Apă?

Încă tuşind, Peggy dădu aprobator din cap, iar Marguerite se duse în grabă să aducă o cană. Se întoarse cu apa în doar câteva minute şi rămase complet nemişcată, holbându-se la tovarăşa ei de călătorie. Aceasta era prăvălită peste masă, cu mâna parcă odihnindu-se pe bucata de carton împăturită. Un mic ciot rămas dintr-un creion i se rostogolise dintre degetele inerte.

Marguerite luă hârtia. Pe spate, Peggy mâzgălise: „Eu, Peggy Smith, îi dau spre îngrijire fetele mele dragi, Jane şi Amy, lui Marguerite Blackett-Smith." Dedesubt se semnase cu numele întreg.

Marguerite vârî documentul şi preţioasa pungă de pânză a defunctei în buzunarul de la haină.

Vizitiul îşi strecură capul în cadrul uşii.

– Trăsura pleacă acum, domnişoară. Prietena dumitale are nevoie de ajutor?

Marguerite se întoarse spre el străduindu-se să-şi înghită nodul imens din gât:

– Mi-e teamă că a murit.

capitolul 2

Marguerite se suise pe bancheta lipită de pervazul ferestrei din cârciuma situată în incinta Hanului Wench and Haggis şi se uita îngrijorată la cerul ce se întuneca încetul cu încetul. Aştepta acolo de ore bune. Era adevărat, poştalionul întârziase în bună măsură din cauza morţii unei pasagere, dar unchiul Alexander îi dăduse întâlnire la acel han.

Biata Peggy Smith! Se simţea atât de rău că o lăsase în urmă, când nici nu i se răcise corpul, însă ce putea să facă? Proprietarul hanului şi vizitiul se contraziseră vehement cu privire la cadavru, fiecare susţinând că celălalt era responsabil să se ocupe de această problemă. Vizitiul rezolvase cazul adunându-şi pasagerii rămaşi şi plecând pur şi simplu.

Frigul de afară se strecura înăuntru prin geam. Marguerite îşi mută poziţia corpului pe bancheta tare şi îşi trase haina mai strâns în jurul ei. Cine avea să o îngroape pe Peggy? Fără îndoială că i se alocase un loc de veci în cimitirul săracilor. Spera că nu avea să fie unul anonim; numele lui Peggy, cel puţin, era cunoscut, chiar dacă nu era nimeni care să plătească pentru o piatră de mormânt.

Ştia că Peggy ar fi preferat ca banii săi să fie mai degrabă cheltuiţi pentru copii decât pentru înmormântarea ei. Nu spusese nimănui nimic despre punga pe care i-o dăduse defuncta. Nici măcar nu o examinase ea însăşi pe îndelete. Aşteptase până când avea să fie singură şi putea să-i inspecteze conţinutul fără să fie deranjată.

– Pot să vă aduc ceva, domnişoară? o întrebă o fetişcană, angajată a tavernei. Stufatul este bun astă-seară.

– Mulţumesc, dar nu îmi este foame.

Stomacul lui Marguerite ghiorăi, dovedind contrariul. Aromele venind de la bucătărie erau puternice şi ademenitoare, dar ea nu avea bani să plătească o masă, nici măcar o cană de ceai.

Numai disperarea ar fi făcut-o să folosească banii din fondul lui Peggy Smith, iar ea nu era încă disperată. Numai flămândă.

Oare pe unde era unchiul Alexander? Scrisoarea lui fusese foarte clară. Ea urma să coboare din poştalion în satul Bedloe şi să aştepte afară la Hanul Wench and Haggis. Nu trebuia să intre în local; acesta nu era un loc potrivit pentru o femeie respectabilă. Avea să vină cineva să o ia direct de-acolo.

Însă era prea frig ca să aştepte afară. Încercase să reziste o bucată de timp, însă vântul aspru intrase prin haina ei subţire, iar când fulgii mici de zăpadă începuseră să cadă, formând mici vârtejuri, se retrăsese înăuntru. Era pe jumătate pregătită şi se aşteptase să fie acostată în mod grosolan, însă în afară de câteva priviri curioase, singura persoană care se apropiase de ea era fetişcana care servea în cârciumă.

Marguerite moţăia când huruitul roţilor pe pietrişul de-afară o făcu să tresară şi să se trezească de-a binelea. O trăsură cu un aspect destul de învechit se opri, iar vizitiul coborî de pe capră.

– Poştalionul a trecut deja pe-aici, nu-i aşa? îl auzi ea întrebându-l pe un grăjdar. A coborât cumva vreo femeie?

În sfârşit! Marguerite îşi înhăţă geanta de voiaj şi ieşi în grabă.

– Pe mine mă căutaţi?

Vizitiul se uită la ea cu ochii mijiţi:

– Femeia după care m-a trimis stăpânul? De la Londra?

– Da, sunt Marguerite Blackett-Smith. Iar acesta este bagajul meu.

Bărbatul dădu din umeri, îi deschise uşa şi se duse să-i ia geanta de voiaj.

Trăsura era veche şi uşor ponosită, însă înăuntru era cald şi curat. În timp ce Marguerite se aşeza pe banchetă, lovi cu vârful piciorului un obiect metalic mare, alungit, dispus pe podea. Se aplecă să-l examineze şi descoperi că era cald. Un încălzitor pentru picioare! Iar lângă ea, pe banchetă, era o pătură moale de lână, împachetată. Cât de bine gândit! Şi de luxos!

Trăsura plecă din loc cu o smucitură, iar Marguerite se lăsă pe spate şi se afundă în bancheta tapiţată cu piele. Vârfurile degetelor de la picioare i se dezgheţau în mod plăcut pe încălzitorul metalic, iar ea se ghemui în pled, starea ei de spirit îmbunătăţindu-se odată cu această doză neaşteptată de confort. Pentru prima oară după multe zile, viitorul ei nu mai părea atât de nefericit.

Casa era înaltă şi înconjurată de umbre, o ditamai clădirea ce arăta destul de lugubru. Conturul ei nu se distingea foarte clar pe fundalul cerului închis, acoperit de nori greoi. Era exact genul de loc în care îşi imaginase că trăieşte unchiul ei celibatar, mult mai în vârstă decât ea.

O menajeră având un aer matern, îmbrăcată foarte îngrijit, în gri şi alb, o întâmpină în momentul în care coborî din trăsură.

– Stăpânul vă transmite complimentele sale şi urarea sa de bun venit, doamnă, însă momentan este plecat din cauza unui animal bolnav. Dar uitaţi-vă la dumneavoastră, exclamă ea în timp ce o conducea în holul bine luminat. Sunteţi atât de firavă şi de frântă de oboseală. Probabil că o să vreţi să vă întindeţi în pat. Şi să vă primiţi cina pe o tavă.

– Asta ar fi minunat, doamnă...?

– Ferguson. Când Marguerite se întoarse să-şi ia gentile, menajera îi mai spuse: Să nu vă mai bateţi capul cu bagajele. Tom o să vă aducă totul sus. Acum, haideţi cu mine.

O conduse pe Marguerite spre un dormitor mare de la etaj. În şemineu focul ardea deja destul de vioi, în spatele grilajului, iar doamna Ferguson se duse să mai pună nişte cărbune.

– Fiind atât de slăbuţă, cred că frigul acesta vi se pare îngrozitor.

Marguerite râse şi îşi întinse mâinile pline de recunoştinţă spre vâlvătaia focului.

– Chiar aşa şi este, însă mai mult din cauza faptului că în ultimii zece ani am locuit în India.

– India, ziceţi? Ei bine, eu n-am fost niciodată acolo. Acum o să plec. O să trimit pe cineva sus cu apă fierbinte şi o cină frugală. V-ar plăcea să îmbucaţi ceva, fie şi o mică porţie?

– Da, într-adevăr, mulţumesc.

Abia dacă plecă doamna Ferguson că şi sosi bagajul, urmat aproape imediat de o servitoare cu o cană de apă fierbinte. Câteva minute mai târziu sosi o altă fată

cu o tavă pe care era un bol cu o supă groasă de pui și cartofi, o chiflă caldă, o bucățică de unt galben și o felie generoasă de plăcintă cu ou și șuncă.

– Mai doriți și altceva, domnișoară? întrebă fata.

– Tot ce este aici este minunat.

În momentul în care ușa se închise în urma slujnicei, Marguerite se așeză pe pat oftând adânc a ușurare.

Totul avea să fie bine. Unchiul Alexander nu era genul acela de bătrân decrepit și avar, după cum își crease ea impresia. Poate că acum nu era acasă, dar în mod evident își instruise personalul să o facă să se simtă bine.

Își scoase haina și simți foșnetul hârtiilor lui Peggy Smith în punga ei de pânză. Poate că unchiul Alexander nu ar fi avut nimic împotrivă să primească la el în casă două fetițe orfane. Măcar putea să spere la asta.

Dimineața, când se crăpă de ziuă, cerul era cenușiu și încărcat, însă Marguerite se trezi cu o stare de spirit plină de optimism. Se îmbrăcă și coborî scările până la parter în căutarea micului dejun.

O servitoare o întâmpină cu o plecăciune și îi indică pe unde să o ia:

– Salonașul este acolo, domnișoară. Stăpânul a început deja să mănânce. O să vă aduc niște ceai proaspăt.

Unchiul Alexander. Marguerite își trecu mâinile prin păr și își netezi rochia, după care ciocăni la ușă și intră în salon. Un bărbat stătea la o masă mare, pătrată, pe care erau așezate șervete fine din pânză de in și argintărie. Auzind-o, își ridică privirea, iar Marguerite clipi. Prin nici un fel de artificiu al imaginației sale acesta nu putea fi unchiul Alexander.

Bărbatul era tânăr, având probabil douăzeci și nouă sau treizeci de ani, cu o față ascuțită, atrăgătoare, un nas bine conturat și o gură masculină, severă. Era îmbrăcat simplu, într-o haină veche de tweed și o cămașă albă, deschisă la primul nasture. O bucată mică de piele bronzată se zărea la baza gâtului; în plus, încă nu se bărbierise. Maxilarul lui pătrățos și ferm era închis la culoare

pe fondul tuleielor de la barba nerasă. Avea părul șaten, scurt, bogat și ușor ciufulit.

Dacă nu l-ar fi văzut luându-și micul dejun la o masă de gentleman, ar fi crezut că era un lucrător la fermă.

– Eu, ăă... se bâlbâi ea.

Ochii lui erau albaștri, așa cum este cerul vara în India, și foarte pătrunzători. Ceea ce i se păru foarte tulburător.

El se ridică în picioare ca să o întâmpine, cu o bucată de pâine prăjită într-o mână. Era înalt, având probabil un metru și optzeci de centimetri, cu umeri lați și picioare lungi, vizibile în ciuda pantalonilor din piele de căprioară, destul de tociți, și a unor cizme înalte.

Marguerite se holbă la el. „O, Dumnezeule, se gândi ea. O, Doamne..."

Așadar, ea era persoana în cauză. Ronan se uită lung la femeia din fața lui. Era mai tânără decât se așteptase, o mână de om, cu ochii mari și părul lung, cu un aer de fragilitate – ei bine, asta era fără îndoială din cauza bolii, bănui el. Un gând care nu-l făcea să se simtă prea bine.

Viitoarea lui soție îl studie cu ochii ei largi și verzi și încetul cu încetul se îmbujoră la față.

„Fir-ar să fie, probabil că mă holbez", se gândi el. Își mută privirea de la ea și își dădu seama că încă mai ținea pâinea prăjită în mână. Așa că o lăsă jos pe farfuria din fața lui.

– Doamnă Smith, văd că în cele din urmă ați ajuns aici.

– Da, eu... ăă, însă mi-e teamă că nu este... începu ea, zăbovind cu privirea în locul în care cămașa lui era deschisă la gât.

Ronan, dându-și seama că ținuta lui neglijentă era cauza stinghereli ei, spuse brusc:

– Îmi cer scuze pentru haine, dar am fost plecat mai bine de jumătate din noapte din cauza unei iepe bolnave.

Şi starea bietului animal încă nu se îmbunătăţise mai deloc.

Trase un scaun, iar femeia ezită, însă apoi se aşeză. Părea îngrijorată. Părul ei castaniu şi moale era prins la spate, nu prea strâns, scoţând la iveală o ceafă subţire şi palidă. Sub ochi avea nişte umbre liliachii delicate, nu cearcăne în toată regula.

– Păreţi obosită. N-aţi dormit deloc?

– Nu, am dormit bine, mulţumesc de...

– Am fost surprins când am primit scrisoarea dumneavoastră în care spuneaţi că o să veniţi cu poştalionul. De ce aţi ales poştalionul când aţi avut la îndemână o variantă mult mai confortabilă?

Ea îi aruncă o privire plină de surprindere, părând că nu ştia cum să răspundă.

– Nu mai contează, spuse el. Acum momentul e deja depăşit. Bănuiesc că aţi avut motivele dumneavoastră. Vreţi ceai? Sau ciocolată caldă?

– Ceai, vă rog, dar...

Trase de cordon ca să cheme o servitoare. Clopoţelul răsună undeva la distanţă. Încă stând în picioare, el îşi bău cana până la fund şi îşi luă bucata de pâine prăjită. Trebuia să se întoarcă la grajduri, însă nu putea să plece aşa tam-nesam şi să o lase acolo chiar din momentul în care sosise.

Ce să spună? El nu fusese niciodată prea priceput cu vorbele. Cum fusese călătoria? N-avea rost. Poştalionul întârziase câteva zile, iar ea în mod evident era încă extenuată. Cum se simţea? Femeia era pe moarte. Nu era exact genul de conversaţie care să-ţi priască la masa de dimineaţă.

Tânăra, la rândul ei, părea că nu ştie ce să spună. O încruntătură abia vizibilă îi încreţea uşor fruntea netedă. De mai multe ori deschisese gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, după care păruse că se răzgândeşte şi-şi strânsese ferm buzele palide.

Ronan îşi termină pâinea prăjită.

– Preotul o să fie aici la unsprezece. Aveţi nevoie de vreun ajutor?

– Preotul?

– Da, pentru căsătorie.

– Căsătorie?

Ochii ei cenuşii se făcură şi mai mari.

Probabil că o nedumerea lipsa lui de sensibilitate de a programa căsătoria încă din ziua sosirii ei, însă la naiba, voia să facă asta odată şi să scape de ea. Cu cât terminau mai repede, cu atât ea avea să plece mai repede.

– Da, doamnă Smith, căsătoria. La urma urmei ăsta-i motivul pentru care sunteţi aici.

Vocea îi părea destul de ţâfnoasă. Acum era şi mai rău, văzându-i fragilitatea evidentă, ştiind cu ce se confrunta ea şi profitând cu toate astea de situaţie. Chiar dacă ea fusese de acord.

– Dar... îngăimă ea cu o expresie uimită. Cred că...

Însă el nu avea timp să-i asculte opiniile. Jem era în prag, părând îngrijorat:

– Domnule, s-a întâmplat ceva cu iapa.

– Fir-ar să fie! Ronan se îndreptă în grabă spre uşă:

– Îmi pare rău, doamnă Smith, trebuie să plec. Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i doamnei Ferguson sau uneia dintre servitoarele noastre. O să ne vedem la unsprezece.

Uşa se trânti cu putere în urma lui. Era ca şi cum prin încăpere trecuse o furtună. Marguerite se lipi de spătarul tare al scaunului, expirând încet şi lung, cu mintea învârtindu-i-se ca o morişcă. *Doamna* Smith. Prima oară când el îi spusese aşa, nu fusese sigură că l-a auzit bine – fusese distrasă de accentul lui, uşor graseiat, precum catifeaua neagră, dură la pipăit – însă acum...

Oare el crezuse că... ?

În mod sigur aşa era. O numise doamna Smith şi îi vorbise despre căsătorie.

Peggy Smith menţionase ceva despre Castelul Edinburgh, aşa că Marguerite presupusese că Edinburgh era destinaţia ei şi nu întrebase mai mult de-atât. Ar fi fost o coincidenţă mult prea greu de crezut dacă ar fi avut amândouă ca destinaţie acelaşi sătuc.

Dar probabil că aşa fusese. Iar Marguerite fusese luată de la han, din greşeală, în locul lui Peggy.

Iar acum el – bărbatul cu ochi albaştri, căruia nici măcar nu-i ştia numele – o lua drept doamna Smith. Şi se aştepta să se însoare cu ea la unsprezece. Îşi aruncă privirea la ceasul de pe policioara de deasupra şemineului. Mai erau două ore.

Între timp, unchiul Alexander se întreba probabil ce se întâmplase cu ea.

Ce încurcătură teribilă. Măcar dacă ar fi deschis gura să spună ceva în momentul în care îşi pusese prima întrebare în minte. În schimb, incapabilă să îşi ia ochii de pe el, orbită şi totodată fascinată de ochii aceia albaştri, atât de pătrunzători, de gura atât de fermă, ce nu părea să zâmbească niciodată, respectiv de modul în care cămaşa lui scotea la iveală un gât masculin atât de puternic, se bâlbâise şi abia dacă scosese câteva cuvinte nedesluşite, ca o neroadă.

Speră că el nu invitase prea mulţi oameni la căsătorie. Cât de jenant dacă o făcuse deja. Însă dacă o plătise pe Peggy ca să se mărite cu el, în mod sigur nu îşi dorea prea mulţi martori.

Oftă şi se întinse după ceainic. La urma urmei, putea la fel de bine să îşi ia micul dejun înainte de confesiune.

– Probabil că acela este deja rece, domnişoară. Şi în plus, stăpânului îi place ceaiul foarte tare, spuse servitoarea din spatele ei.

Aşa că îi puse un alt ceainic cu ceai proaspăt şi o farfurioară de argint cu pâine prăjită pe masă.

Marguerite îi mulţumi.

– Ştii cumva dacă există vreun om pe nume Alexander Murfitt care să locuiască prin împrejurimi?

Fata îi aruncă o privire curioasă.

– Avarul ăla bătrân de Murfitt? Da, stă în partea cealaltă a satului, la vreo cinşpe kilometri de-aici. Îl cunoaşteţi, domnişoară?

– Nu, nu ne-am întâlnit niciodată. Am auzit de el, asta-i tot. Aşadar este zgârcit, nu?

– Cel mai mare zgârie-brânză din ţinut, o informă servitoarea cu voioşie, după care făcu un gest sugestiv spre un bufet pe care erau aranjate un şir de farfurii de argint acoperite. Acolo avem terci de ovăz şi ouă, iar doamna Ferguson a comandat special pentru dumneavoastră kedgeree[1], asta pentru că aţi trăit în India. Dacă mai doriţi orice altceva, nu trebuie decât să sunaţi, domnişoară.

Marguerite îi mulţumi şi se servi de una singură cu kedgeree şi ouă. Nu era în mod deosebită înnebunită după felurile exotice, însă aprecia gestul. Îşi mâncă micul dejun în tihnă, fără grabă.

Gândul de a fi nevoită să plece din această casă confortabilă şi prietenoasă şi să se mute la cel mai cunoscut zgârie-brânză din ţinut o făcu să simtă un nod în stomac. Însă nu era nimic care să o ajute în privinţa asta – ei o luau drept Peggy Smith, iar...

Iar Peggy Smith era moartă.

Peggy Smith, care îi promisese unui bărbat să se mărite cu el pentru bani şi apoi să dispară din viaţa lui. Ce-ar fi fost dacă...?

Îşi goli rapid farfuria şi se grăbi să ajungă înapoi la ea în cameră. Scoase punga de pânză a lui Peggy Smith şi îi vărsă conţinutul pe plapumă: un portofel din piele destul de uzat în care erau nişte bancnote, un medalion din aur cu portretul unui bărbat în uniformă militară – soţul decedat al lui Peggy, bănui Marguerite, tatăl fetiţelor – şi un plic lung aparţinând unei firme de avocatură, cu sigiliul de ceară deja rupt.

Îl deschise şi parcurse cu nerăbdare documentul dinăuntru. Închise ochii, înghiţi în sec şi îl citi din nou, acordând o atenţie sporită fiecărui cuvânt în parte.

Conform textului, o anume Peggy Smith era de acord să se mărite cu Ronan James McAllister pentru suma de cinci sute de lire.

Cinci sute de lire! Asta era o mică avere. Cu cinci sute de lire Marguerite putea să cumpere o căsuţă la ţară şi tot îi mai rămânea destul pentru ea şi cele două fetiţe

[1] Fel de mâncare indian, din orez, păstăi, ceapă şi ouă (n.tr.)

pentru cel puțin zece ani, dacă era destul de atentă cu cheltuielile. Iar dacă putea să mai și câștige câte ceva în plus... Puteau să crească pui, să cultive legume... putea să coasă, să spele rufe...

În cap i se învârteau tot felul de variante.

Marguerite Blackett-Smith, Peggy Smith. Peggy era un diminutiv curent pentru Margaret. Smith, Blackett-Smith – nu era o diferență prea mare. Și erau amândouă libere să se mărite. În mod sigur n-ar fi fost o minciună prea mare, corect? Ce îi spusese Peggy? „El nu vrea nevastă pe cap. Doar un certificat de căsătorie."

Ea putea să îi asigure certificatul dorit. Iar banii lui puteau să îi asigure ei un viitor.

Era fie asta, fie unchiul Alexander. „Avarul ăla bătrân de Murfitt, cel mai mare zgârie-brânză din ținut." Perspectiva sumbră și deprimantă a unei vieți de corvoadă, fără pic de dragoste, fără o casă și două fetițe mici pe care să le iubească și de care să aibă grijă.

Dacă punea lucrurile în lumina aceasta, nu avea de loc de ales.

Părea prea ușor ca să fie adevărat. Tot ceea ce trebuia să facă era să se mărite cu bărbatul acela înalt cu gura lui fermă, atât de frumoasă, și cu ochii lui de un albastru văratic.

Dar oare putea ea să facă asta? Să facă promisiuni – promisiuni sacre în fața lui Dumnezeu și a slujitorului Său, preotul – pe care nu avea nici un fel de intenție să le respecte?

Asta era ceea ce voia Ronan James McAllister, își reaminti ea. De ce anume, nu avea nici cea mai vagă idee. Asta era treaba și totodată afacerea lui.

Iar dacă nu făcea rău nimănui... Privirea îi căzu pe portretul celor două fetițe și se hotărî fără să mai zăbovească vreun pic. Avea să ia locul mamei lor în toate privințele. Avea să se mărite cu Ronan James McAllister.

După care ochii îi căzură pe cea de-a doua parte a documentului întocmit de avocat.

După căsătorie, Peggy Smith fusese de acord să locuiască împreună cu Ronan James McAllister la High Towers timp de treizeci de zile, după care avea să se întoarcă la Londra și nici ea, respectiv nici una dintre rudele ei nu aveau să aibă pretenții de orice natură de la Ronan James McAllister sau de la rudele lui, iar el, la rândul lui, nu avea să manifeste nici un fel de pretenții de la ea. Marguerite înghiți în sec. Treizeci de zile. Ce-ar fi putut el să-i ceară în aceste treizeci de zile? Documentul nu specifica. Oare el se aștepta să...?

Ei, și ce dacă era așa? În urmă cu numai câteva ore era pregătită să rămână virgină până la sfârșitul vieții. Dacă Ronan James McAllister voia să își consume actul marital, din partea ei era bine-venit.

Și dacă drept rezultat avea să rămână însărcinată?

Ce mai conta? Copilul ar fi fost legitim.

Și unchiul Alexander? Oare să-i mai spună unde era? Nu. Era mai bine să rupă o dată pentru totdeauna orice fel de legătură.

Se așeză la masa de scris, luă o foaie din cutia de corespondență și începu să scrie: „Dragă Unchiule Alexander, îți mulțumesc că te-ai oferit să-mi asiguri cazare și masă, însă oricum am găsit o poziție mult mai potrivită..."

Sună din clopoțel și îi dădu plicul unei servitoare pentru a-l trimite prin poștă, cerându-i totodată apă fierbinte ca să facă baie. Poate că avea să fie un simulacru de nuntă, însă era singura de care avea să se bucure în cursul vieții, așa că trebuia să iasă cât mai bine.

Își trecu în revistă hainele. Era trist că nu prea avea de unde să aleagă. Rochia ușoară din muselină pe care și-o adusese din India era prea subțire ca să o poarte iarna și nu avusese bani ca să își cumpere ceva nou, așa că verișoara Ida își instruise croitoreasa să-i modifice două dintre rochiile ei mai vechi de doliu.

Trecuse mai mult de un an de când murise tatăl lui Marguerite, însă verișoara Ida era foarte strictă în respectarea doliului. În plus, avea oroare de culorile vii: „Este vulgar să se îmbraci în culori vii, Marguerite".

Așadar, nu putea alege decât din cele două rochii gri de lână, amândouă la fel de simple. Pe una o purtase

în poştalion şi era cam şifonată şi uşor prăfuită de pe drum, aşa că rochia ei de mireasă avea să fie cealaltă. Nu conta – le ura pe amândouă.

Sosiră şi apa fierbinte, respectiv hârdăul în care avea să se îmbăieze, împreună cu nişte săpun parfumat şi apă de colonie, pentru care fu recunoscătoare.

– Iar stăpânul a spus să vă dăm asta, domnişoară, zise slujnica, înmânându-i un săculeţ din piele.

Un cadou de nuntă? Marguerite îl deschise numai după ce fata ieşi din cameră. Era un sul de bancnote destul de gros. Cinci sute de lire, mai exact. Nu văzuse niciodată, în toată viaţa ei, atâţia bani la un loc. Îi ascunse cu grijă în cufăr.

Făcu baie, se spălă pe cap, îşi uscă părul în faţa focului, îl aranjă şi se îmbrăcă pentru ceremonie. Îşi puse rochia gri şi singura ei pereche de mănuşi albe, destul de ponosite şi de cârpite la vârfurile degetelor.

Oare avea să fie o căsătorie religioasă? Dacă era aşa, trebuia să-şi acopere capul. Se uită la singura ei pălărie, o chestie simplă, de culoare cenuşie, din fetru. Şi-o puse forţat pe cap şi se duse în faţa oglinzii. Imaginea reflectată se holba le ea, anostă şi ştearsă. O femeie simplă, într-o rochie şi mai simplă.

Simţi cum o cuprinde revolta. Poate că tinereţea şi orice fel de pretenţie de a arăta bine erau deja lăsate în urmă, însă ea nu avea să arate aşa, ca o creatură lipsită de orice fel de strălucire, la singura ei nuntă.

Ridică uşor capacul genţii ieftine din lemn şi pânză groasă, iar de pe fundul acesteia scoase o legătură închisă la culoare, din bumbac, care mirosea a cedru. Înăuntru erau împachetate micile ei comori, puţinele lucruri pe care şi le adusese din India şi nu se putuse hotărî să le vândă.

Deschise legătura din pânză şi scutură uşor şalul pe care Papa i-l adusese din Kaşmir când avea optsprezece an. Roşu aprins, împodobit cu o broderie aurie, reprezenta o pată de culoare minunată.

Şi-l petrecu de jur-împrejur şi se învârti în faţa oglinzii. Şalul o acoperea în faţă până în talie, iar la spate îi cădea până aproape de tivul rochiei cenuşii atât de detestate. Mai important decât asta, mirosul parfumat de cedru şi tenta uşoară de lemn de santal îi reamintiră de India şi de Papa, respectiv de săpunul lui favorit cu arome de lemn de santal.

Mai căută prin boccea şi scoase o eşarfă fină din voal, tot de un roşu aprins, ce era parcă filigranată cu fir de argint. Cu ea îşi acoperi părul cu multă grijă. Cum s-o fixeze pe cap? Ah, bineînţeles, cu tiara de argint. Alt obiect cumpărat de Papa la repezeală din piaţă; de fapt nu era din argint, ci doar o imitaţie ieftină. Pe vremea când avea şaisprezece ani, lui Marguerite îi plăcuse la nebunie. La douăzeci şi cinci de ani îi plăcea chiar mai mult de-atât.

O ridică, iar o mulţime de clopoţei minusculi zornăiră.

„Tu nu eşti ţigancă, Marguerite", o auzi pe verişoara Ida în minte, ca pe o incantaţie. Izbucni în râs şi îşi puse diadema zornăitoare, un model foarte complicat, peste eşarfa din voal. Îi încadra faţa cu clopoţeii micuţi, argintii, de-a lungul părului, şi îi fixa perfect vălul, ce cobora astfel lin peste ceafă.

Îşi aruncă privirea la imaginea reflectată de oglindă. O, da, aşa era mult mai bine.

capitolul 3

Ceremonia propriu-zisă avea să se ţină în capela privată de pe domeniul lui. Ronan ar fi preferat o căsătorie civilă în casă, numai că în testamentul mătuşii sale se specificase o căsătorie religioasă, făcută la biserică. Avocatul, la rândul lui, insistase că totul trebuia să pară o nuntă normală. Asta ar fi însemnat o grămadă de rubedenii care să tabere pe el şi o mulţime de întrebări incomode, aşa că el răspândise vestea că mireasa era în doliu şi că astfel avea să fie o ceremonie privată simplă şi restrânsă, fără nici un fel de petrecere de proporţii după nuntă.

Dimineaţă ea purtase o rochie extrem de simplă şi de sobră. Fie chiar era în doliu, fie pur şi simplu era genul acela de puritană, ceea ce oricum nu conta pentru el, atâta timp cât îi conferea impresia adecvată. El, unul, nu voia decât să se termine odată chestia asta şi să îşi continue viaţa.

Îl surprinsese, trebuia s-o recunoască. Era mai tânără decât se aşteptase şi avea genul acela de încredere în sine şi de maniere cuviincioase ce sugerau că provenea dintr-o familie nobilă. Era subţirică şi arăta slăbită, dar nu bolnavă într-un mod evident, ceea ce era o uşurare pentru el, întrucât teoria lui Adams despre avantajele aduse de bani unei femei muribunde nu reuşiseră să-i uşureze conştiinţa.

Până în momentul în care ea îşi făcuse apariţia în salonaş, nu se gândise la ea ca la o persoană, ca la o fiinţă cu gânduri şi sentimente proprii, respectiv o istorie personală în spate. Însă când se uitase la el cu ochii aceia frumoşi, cenuşii, şi îi vorbise cu accentul ei englezesc abia perceptibil, se întrebase ce fel de persoană era şi ce anume o determinase să facă acest pas disperat – să se mărite cu un străin pentru bani, în altă ţară, atât de departe de locurile natale.

Ronan îşi roti privirea prin capelă ca să verifice dacă totul era în ordine. Clădirea era strâmtă, cu aspect sărăcăcios, construită din piatră netencuită la exterior, văruită pe dinăuntru şi mobilată cu bănci simple din lemn. Cineva umpluse două vaze mari cu tot felul de chestii verzi – stejar verde, ramuri de ienupăr şi vâsc – şi le pusese de-o parte şi de alta a altarului.

Ronan zâmbi. El nu avea nici un fel de obiecţie, însă, cum se apropia Crăciunul, era sigur că reverendul Gillespie avea să bombăne cu privire la obiceiurile păgâne ce nu îşi aveau locul într-o biserică scoţiană, într-un lăcaş al credinţei.

Îşi scoase ceasul cu lanţ şi văzu că era zece şi jumătate. Plecă în grabă să se îmbrace pentru propria sa nuntă.

Ea întârzia.

Oare luase banii şi fugise?

Ronan se tot plimba înainte şi înapoi în faţa altarului, conştient că fiecare semn de iritare era supus unei observări foarte atente. Îşi informase întreg personalul că aceasta avea să fie cea mai simplă ceremonie posibilă, fără nici un fel de agitaţie sau zorzoane şi cu numai câţiva martori absolut necesari, însă se tot dusese vorba, iar capela, aşa micuţă cum era, era plină ochi. În afară de servitori, îşi făcuse apariţia încă jumătate de sat.

Încercă să nu se gândească la asta. Adams îi subliniase faptul că totul trebuia să arate ca o nuntă normală, şi în acest scop, Ronan se îmbrăcase în aceleaşi haine pe care le purtase la prima lui nuntă – aceeaşi ţinută în care, fără nici o îndoială, avea să fie înmormântat: kiltul McAllister, cămaşă cu jabou şi şireturi şi o haină neagră scurtă, peste talie, cu nasturi de argint.

Era neliniştit, într-un mod extrem de ridicol şi de absurd; de ce anume, nu avea nici cea mai vagă idee. Se căsătorea în termenii stabiliţi de el, iar într-o lună ea avea să dispară din viaţa lui. Ceremonia în sine era doar o formalitate.

În biserică se stârni un val de agitaţie, după care se aşternu o linişte deplină. Se întoarse şi o văzu, palidă şi nemişcată, pe fondul peretelui dezolant şi sterp al bisericii, văruit în alb; ca o lumânare subţire, de culoare cenuşie, acoperită de o văpaie roşiatică. Şalul de un roşu intens era cel mai strălucitor lucru din micuţa capelă friguroasă.

Mireasa înaintă lent de-a lungul culoarului central, liniştea aşternută asupra mulţimii fiind întreruptă de clinchetul scos de clopoţeii ce zornăiau la fiecare pas. Ce mama naibii...?

Când se apropie îndeajuns, Ronan identifică sursa sunetului: o diademă din argint, exotică şi cu lucrătură complicată, care îi încadra fruntea cu nişte clopoţei.

Îşi aruncă privirea rapid spre mulţimea intrată în transă, iar buzele i se mişcară uşor, ca şi cum i-ar fi venit să zâmbească. Asta da mireasă în doliu! În spatele său îl auzi pe preot pufnind a dezaprobare, iar zâmbetul lui

Ronan se lărgi brusc. Vazele, cu amestecul lor atât de păgân de vâsc, stejar verde şi ienupăr, aveau să păleas în faţa acestei apariţii *străine*, mult mai păgâne.

Ea ajunse lângă el şi îl luă de mână. Mâna îi tremura vizibil. El o ţinu strâns şi dădu aprobator din cap spre reverendul Gillespie.

Preotul trase adânc aer pe nas, după care începu:

– Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici, în Casa Domnului, sub privirea Lui, şi în prezenţa acestei adunări, ca să îi unim pe Ronan James McAllister şi pe Peggy Smith...

Marguerite luă o gură zdravănă de aer şi îl corectă:

– Marguerite Elizabeth Blackett-Smith.

Sprâncenele negre ale lui Ronan se unir brusc:

– Poftim?

– Nu Peggy Smith – o cheamă Marguerite Elizabeth Blackett-Smith, repetă ea.

Ochii de un albastru vărat o sfredeliră pe loc:

– Adică vrei să te măriţi sub numele de Marguerite, nu de Peggy?

– Da. Palmele ei erau ude şi inima îi bătea cu putere în timp ce se pregătea să-i explice încurcătura făcută. Ştii...

Ronan dădu din umeri şi se întoarse spre preot.

– Indiferent dacă ea îşi spune Peggy sau Marguerite, n-are importanţă. Continuaţi ceremonia.

– Da, dar... începu Marguerite.

– Iubiţi credincioşi...

Tânăra femeie ezită o clipă, după care decise să lase totul să decurgă de la sine. Era o laşitate din partea ei, o ştia prea bine, însă chiar îşi dorea nunta asta, voia banii şi şansa unei vieţi noi, oferite atât ei, cât şi celor două fetiţe.

Ascultă discursul preotului, uimită de uşurinţa cu care Ronan James McAllister acceptase substituirea. Nu-i pusese nici o întrebare, nici măcar n-o lăsase să-i explice ce şi cum. Chiar nu-i păsa cu cine anume se însura.

Stupefiată, simţi cum el îi scoase mănuşa şi îi puse pe deget o verighetă de aur. Mirele stătea atât de aproape, încât putea să îi simtă mirosul – săpun, colonie şi un iz uşor de fum de lemn ars. Probabil că se îmbăiase. Era proaspăt bărbierit, iar părul lui era umed şi pieptănat cu stil. Acum nu mai era vorba de vreun lucrător la fermă; era un amestec exotic de gentleman şi... de barbar.

Genunchi dezgoliţi. Picioare puternice şi musculoase acoperite cu şosete de culoare neagră, acoperind toată gamba. Un kilt din stofă tipic scoţiană în carouri, fixat cu un sporran, acea gentuţă din piele netăbăcită ce îi atârna la şold. Acest mic accesoriu era dispus chiar... sub pântecele lui.

Oare era adevărat că scoţienii nu purtau nimic pe sub kilt? Nu ştia de ce ideea părea atât de şocantă, când ea însăşi nu purta indispensabili. Nici Papa şi nici verişoara Ida nu fuseseră de acord cu noua modă ce impunea ca doamnele să poarte indispensabili pe sub jupon.

Însă pentru un bărbat era diferit. Fiindcă ceea ce purta el era de fapt un fel de fustă, şi atât de scurtă... O adiere de vânt mai serioasă şi...

Simţi cum i se încălzesc obrajii. Nu era cuviincios să se gândească la asemenea lucruri în biserică. Îndeosebi în timp ce se mărita. *Ea* se mărita.

În tăcere îl auzi promiţând să fie alături de ea şi să aibă grijă de ea la bine şi la rău...

În timp ce el rostea cuvintele cu o voce aspră, lipsită de orice fel de emoţie, nu se putu abţine să nu se gândească la biata Peggy Smith, a cărei viaţă fusese întreruptă atât de repede şi care ar fi trebuit să stea acolo, însoţindu-se cu acel bărbat.

– ... Şi te înzestrez cu toate bunurile mele lumeşti.

„Cinci sute de lire, se gândi Marguerite. Te înzestrez cu cinci sute de lire."

Îşi rosti şi ea legământul de căsătorie ca un papagal. I se părea atât de ireal, ca o pantomimă sau o piesă de teatru. Şi după aceea...

– Poţi săruta mireasa.

O întoarse spre el și se aplecă să o sărute chiar în momentul în care ea își ridică fața, ușor îngrijorată, conștientă pe deplin de faptul că se săruta în văzul tuturor celor de față și totodată grăbită să termine odată și cu asta. Se loviră nas în nas, ea sări din loc, iar buzele lui ratară ținta, sărutând-o în lateral, undeva în colțul gurii.

– Îmi pare rău, îi spuse, conștientă într-un mod aproape chinuitor de prezența mulțumii ce se holba la ei.

El o privi îndelung, după care îi zâmbi ușor:

– Cred că putem s-o facem puțin mai bine de-atâta.

Farmecul zâmbetului său agreabil aproape că o îmbătă. Până acum îi păruse atât de rigid și de strict, însă zâmbetul acela...

Mâinile lui mari îi cuprinseră fața, iar el se aplecă și o sărută cu o gură caldă și posesivă.

Mirosea bine, a proaspăt și curat, precum izul inconfundabil al turbei. Prima atingere a buzelor lui fusese rece, însă a doua oară gura lui fu fierbinte și lacomă. Gustul lui era nedefinit, masculin și ispititor, precum vinul savuros de Porto și turta dulce. Simți căldura până în stomac și se lăsă pradă senzațiilor care o acaparaseră în întregime, dorința lui lacomă trezind un demon ce dormea adânc, în străfundurile ei.

Sărutul lăsă un vid absolut în mintea lui Marguerite, iar când el îi dădu drumul, se clătină și chiar ar fi putut să cadă dacă el nu ar fi cuprins-o pe după talie și nu ar fi reechilibrat-o.

Îl scrută nedumerită. Ce se întâmplase? Mai fusese sărutată până acum și niciodată...

El se aplecă și îi ridică șalul de cașmir, care în mod inexplicabil îi alunecase de pe umeri și zăcea la picioarele ei. I-l înfășură în jurul umerilor, spunându-i:

– N-am mai văzut niciodată o asemenea pată de culoare în biserică. Ce să mai zic, cu asta și cu clopoțeii, bunul nostru reverend este neîndoielnic în stare de șoc.

Ea își fixă rapid privirea pe kiltul lui în carouri roșii și verzi.

– Nu s-ar putea spune că dumneata ești îmbrăcat în niște culori mai monotone.

Chicotind surprins, îi oferi brațul, iar ea își petrecu ceremonios mâna pe după el.

– Și-acum, doamnă McAllister, o să ne întoarcem pe culoarul central.

„Doamnă McAllister?" Deodată își dădu seama că toată lumea aplauda zâmbitoare.

Acum era măritată.

Merseră pe jos până acasă.

– Așadar, Peggy...

– Aș prefera să nu-mi spui Peggy.

El îi aruncă o privire seacă.

– Atunci, cum? Marguerite-Elizabeth-Blackett-Smith-McAllister? E puțin cam mult.

Ea își mușcă buza. Vru să-i explice, însă invitații erau la o distanță nu prea mare de ei, pașii acestora scârțiind pe pietrișul de pe alee, iar ea era îngrijorată că mărturisirea avea să provoace o scenă. În plus, nu voia să renunțe la fișicul acela consistent de bancnote ascuns la ea în geantă, sus la etaj.

– Spune-mi Meg.

Asta însemna un nume nou pentru o viață nouă.

– Și-atunci ce-a fost cu Peggy Smith? Un fel de pseudonim, în cazul în care te hotărai să te răzgândești?

– Ceva de genul ăsta, băigui ea cu vocea plină de vinovăție.

– N-are nici o importanță, documentul pe care l-ai semnat este cât se poate de legal. Așa cum este și căsătoria în sine.

– Știu.

Poate că această căsătorie era simulată și falsă în esența ei, însă în același timp era perfect legală. Iar ea îi mai adăugase încă o doză de înșelătorie. Ronan McAllister încă mai credea că se însurase cu Peggy Smith.

Merseră mai departe.

– Am aranjat ca totuși să avem o petrecere de nuntă, îi spuse el. Chiar nu puteam să nu dau o masă, însă

nu o să fie decât ceva foarte restrâns. Le-am spus oamenilor că eşti în doliu.

Ea îi aruncă o privire surprinsă:

– După părerea verişoarei Ida, ar trebui să mai fiu încă. Cum el ridică o sprânceană în semn de mirare, îi explică: Tatăl meu a murit în India acum un an şi ceva. Făcu un gest sugestiv către rochia de pe ea. Verişoara Ida a decretat că numai rochiile gri sunt adecvate.

– Nu-ţi place griul?

Marguerite trase şalul şi mai strâns în jurul ei.

– Am umblat un an întreg în negru. Aş fi preferat nişte culori mai vii. Îmi plac culorile vii, însă verişoara Ida era cea care plătea.

– Înţeleg. Dar griul ţi se potriveşte. Se asortează cu ochii tăi, remarcă el studiind-o atent.

– Ei, prostii, oftă ea.

– Ba deloc. Ochii tăi sunt de culoarea pe care o are roua dis-de-dimineaţă pe turbă.

Marguerite îl străfulgeră cu o privire piezişă. Acum ce mai făcea, flirta cu ea? Sau se amuza pe seama ei? Însă el se uita în faţă cu o expresie melancolică.

Merseră în continuare în tăcere. În spatele lor scârţâiau paşii invitaţilor la nuntă. Tânăra femeie încercă să găsească un subiect de conversaţie:

– Iapa e bine? Cea care a fost bolnavă?

– Hmm? O, da, se recuperează binişor, mulţumesc de întrebare. Aşadar, tatăl tău a murit în India. Cât timp a trăit acolo?

– Am plecat din Anglia când eu aveam cincisprezece ani.

– Ai trăit acolo? Cum era? o întrebă el curios.

– Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăceau căldura, oamenii, bogăţia culturii, culorile, mâncarea...

– Şi cu toate astea te-ai întors.

– Am iubit India. Din păcate, India nu m-a iubit pe mine. Am fost bolnavă aproape tot timpul, iar în cele din urmă n-am avut de ales şi a trebuit să mă întorc acasă.

– Deci asta a fost. Îmi pare rău.

Vocea lui era sumbră, iar mâna lui mare şi caldă le strângea afectuos pe ale ei.

Numai vreo douăsprezece persoane participară la masa de nuntă, majoritatea fiind nişte vecini din ţinut, însă numărul redus de invitaţi înrăutăţi şi mai tare situaţia. Marguerite fu în centrul atenţiei. Toată lumea era atât de amabilă şi de drăguţă, cerându-i diverse amănunte despre ea, comentând, râzând, dar totodată mirându-se de cum putuse Ronan să păstreze secretul în ceea ce o privea.

Îi venea să intre în pământ.

Femeile se arătară entuziasmate de frumuseţea şi moliciunea şalului ei şi îi puseră nişte întrebări delicate despre motivul pentru care era în doliu. Ea le povesti despre Papa şi despre diadema din argint, iar când o întrebară cum anume îl cunoscuse pe Ronan, se înroşi la faţă şi murmură ceva despre o cunoştinţă comună şi, bineînţeles, despre corespondenţa purtată după aceea.

Era umilitor să le accepte toată amabilitatea şi urările de bine ştiind că totul era doar o farsă, însă în cele din urmă chinul luă sfârşit. Ronan declară că el şi mireasa aveau să plece într-un mic voiaj de nuntă. Asta dădu naştere unui şir de tachinări de bun-simţ, ce denotau înţelegerea celor de faţă, dar şi câtorva glume mai deocheate. Obrajii lui Marguerite frigeau, însă Ronan suportă întregul asalt verbal cu o doză de umor şi cu multă stăpânire de sine.

O trăsurică descoperită, cu două locuri, fu adusă în faţa casei. Ronan o ridică pe Marguerite pe banchetă, după care urcă cu multă agilitate ca să se aşeze lângă ea şi luă hăţurile în mâini.

– Mergem doar să ne plimbăm puţin, murmură el. De îndată ce toată lumea asta o să plece, ne întoarcem.

Porniră în mijlocul uralelor, al aplauzelor, al semnelor de rămas-bun şi al urărilor de bine, ce rămaseră încetul cu încetul în urmă, plutind parcă în aer.

– Totul s-a desfăşurat aşa cum trebuie, spuse el când rămaseră singuri. Bravo ţie, Meg. Ai făcut ca totul să pară o nuntă adevărată.

– Aşadar e o căsătorie pe bune, nu?

– Da, una legală. O privi pieziş: Sau cel puţin o să fie după noaptea asta.

Ea înghiţi în sec. Aşadar urma să se consume şi actul marital.

Se uită la mâinile puternice, fără mănuşi, care ţineau hăţurile, la genunchii goi abia vizibili sub croiala kiltului. Conturul gâtului puternic, uşor bronzat, era pus în valoare de cămaşa cu şireturi şi jabou. Se uită la gura ce exprima severitate, dar care putea zâmbi atât de neaşteptat, şi se gândi la ochii aceia de un albastru văratic. Şi fu cuprinsă de fiori.

– Ţi-e frig? întrebă el.

– Nu.

capitolul 4

Marguerite nu prea avu poftă de mâncare la cină. Se cam săturase la masa de după nuntă şi, pe deasupra, neliniştea ei crescuse în mod constant pe tot parcursul serii.

Ce aştepta oare de la ea?

Seara trecu foarte greu. După cină Ronan se scuză, întrucât avea de terminat nişte documente foarte importante. Seniorul lucră la masă la hârtiile lui în timp ce Marguerite stătu pe canapea prefăcându-se că citea o carte. Toată atmosfera ar fi fost foarte casnică, cu excepţia tensiunii crescânde din încăpere.

Tânăra femeie frunzări paginile, fără să se uite, dar complet conştientă de fiecare mişcare făcută de el.

Măcar dacă ar fi ştiut.

În final, el termină de scris şi ultima hârtie, închise registrul, curăţă pana, puse capacul sticluţei cu cerneală şi făcu curăţenie pe masă.

– E timpul să ne băgăm în pat.

Fluturii din stomacul ei se transformară în păsări în toată regula.

Ronan o însoţi până la uşa dormitorului ei, o deschise şi cu o plecăciune îi spuse:

– Cincisprezece minute?

Ea dădu din cap aprobator şi închise uşa. Cincisprezece minute.

Se învârti prin cameră, dându-şi jos hainele şi scoţându-şi din bagaj cea mai bună cămaşă de noapte. Un alt cadou primit de la verişoara Ida, cămaşa era groasă şi călduroasă, fără nici un fel de formă şi simplă, simplă – perfectă pentru o rudă săracă ce avea să locuiască în Scoţia, însă nu tocmai ceea ce şi-ar fi dorit o femeie pentru noaptea nunţii.

O îmbrăcă, tremurând în ciuda focului care ardea deja în şemineu. Într-un fel era recunoscătoare pentru faptul că această cămaşă era simplă, fără nici un fel de ornamente. Îmbrăcată astfel, nu putea exista nici un fel de pretenţie că acest aranjament era altfel decât unul pur legal.

Ciocănitul lui uşor în uşă aproape o făcu să sară în sus de frică. Sări rapid în pat – aşternuturile erau atât de reci –, se întinse pe spate şi trase pătura în sus, până la bărbie.

– Intră.

Era îmbrăcat la fel ca mai devreme. Nu era sigură dacă trebuia să se simtă uşurată din acest motiv. Se aşteptase ca el să poarte un halat şi o cămaşă de noapte, nu kiltul. Rămase acolo, întinsă, încercând să nu se uite la el, însă era imposibil.

Ronan îşi scoase haina scurtă şi o atârnă de spătarul unui scaun. Îşi dădu jos brâul şi jaboul, după care îşi trase cămaşa peste cap şi o puse peste haină. La bustul gol, se aşeză pe marginea patului ca să-şi scoată pantofii şi ciorapii. Aranjă întregul ansamblu cu grijă lângă scaun.

Desculţ şi pe jumătate gol. Gura lui Marguerite era complet uscată.

Stând cu spatele la ea, în lumina obscură a focului și a lumânării de la capul patului, își desfăcu catarama de la brâu. Se auzi foșnetul materialului textil ce căzu pe podea, iar Marguerite înghiți în sec. Era adevărat, cel puțin în acest caz, ce se spunea cu privire la ce purtau scoțienii pe sub kilt.

Nimic.

Se uită pe furiș cum, dezbrăcat complet și fără pic de jenă, soțul ei își împături kiltul și îl puse pe scaun cu restul hainelor. Când se întoarse, știu că ar fi trebuit să închidă ochii, însă...

Nu mai văzuse un bărbat gol pușcă până atunci. Era despuiat, barbar... și frumos.

Nu se putu abține să nu se holbeze la el; abia după ce își reaminti că se presupunea că este o doamnă – iar doamnele nu se holbează – își întoarse capul într-o parte. Însă tot putea să-l vadă cu coada ochiului.

El se opri.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit. Așa dorm întotdeauna. Nu te deranjează corpul unui bărbat, nu-i așa? M-am gândit că fiind văduvă și tot...

O, Dumnezeule, uitase că trecea drept văduvă. Scoase un sunet strangulat, ca un chițăit, în semn de aprobare a spuselor lui și încercă să pară ca și cum vederea trupului lui nu o lăsase pur și simplu fără aer în piept.

– Aș putea să mă duc să-mi iau o cămașa de noapte dacă preferi.

– Nu, nu, este... Nu mă deranjează.

„Deranj" nu era cuvântul potrivit.

Patul scârțâi, iar ea simți un ușor curent de aer în momentul în care el ridică pătura să se învelească.

– Asta doar așa, fiindcă trebuie cel puțin să creăm impresia că s-a consumat căsătoria, spuse Ronan în timp ce se strecura în pat lângă ea.

– Impresia?

– Da, bănuiesc că n-ai vrea să...

Asta era un fel de întrebare ascunsă? Nu-i răspunse. Mintea ei era ca o foaie albă, complet goală.

– E-n regulă, nu? În starea în care ești, m-am gândit că nu vei dori să... Însă dacă vrei...

Așteptă.

Marguerite nu avea nici o idee ce să spună. În *starea* ei?

– Nu, bineînțeles că nu, adăugă el. Ei bine, a fost o zi lungă, iar noaptea trecută n-am dormit prea mult, așa că... Așternuturile de pe pat se ridicară și brusc se trezi cu trupul lui gol, bine conturat, deasupra ei. Marguerite înțepeni, însă el nu făcu altceva decât să se întindă peste ea ca să stingă lumânarea de la capul patului, între degetul mare de la mână și arătător. După aceea se întinse la loc: Noapte bună, Meg.

– Noapte bună, șopti ea.

În câteva minute respirația lui se reduse la un ritm profund, imperturbabil. Adormise. Marguerite stătea în pat trează și cu ochii în patru, tremurând, parțial din cauza frigului, parțial și ca... reacție la situația de față? Era în pat cu un scoțian bine făcut, gol pușcă, care acum dormea și pe care îl cunoștea de mai puțin de o zi.

Din partea lui fusese clar că era dornic să consume actul marital, însă lăsase decizia aceasta pe seama ei. Și nu o forțase.

Dar ea își dorea oare ca această căsătorie să fie consumată? Se gândi la acest aspect. Simțea niște furnicături și palpitații în anumite zone mai neobișnuite ale corpului. Bănuia că putea să facă asta. Doar că era... puțin cam devreme ca să fie sigură.

Oare cum ar fi putut să doarmă? Totul era atât de ciudat. Îi era frig. Noaptea trecută îi încălziseră patul și îi dăduseră o cărămidă fierbinte înfășurată într-o bucată de flanel. În noaptea aceasta tot ce avea la dispoziție ca să se încălzească era un bărbat masiv, în pielea goală.

Era măritată. Cât de ciudat.

Încetul cu încetul, căldura corpului lui se răspândi în jur și încălzi așternuturile. Respirația lui era profundă și regulată, iar ritmul în care el inspira și expira îi liniști în mod indirect pulsul ei extrem de accelerat. Încetul cu încetul, și Marguerite se relaxă...

*

Ronan se trezi la răsăritul soarelui cu o dorință aproape dureroasă în vintre, motivul unei erecții impresionante. În pat, lipit de el și ușor răsucit, era un corp moale de femeie, mirosind frumos. Avu nevoie de un moment distinct ca să-și amintească cine anume era.

Peggy – nu, Meg Smith. Meg McAllister acum. Părul ei șaten mătăsos era întins peste tot pe pernă.

Soția lui. Și totuși nu era soția lui.

Îi inspiră parfumul. Săpun, o tentă ușoară de apă de colonie și un miros cald și ispititor de femeie.

O femeie slabă și vulnerabilă, își aduse el aminte. Prea slabă, prea palidă. Și asta dintr-un motiv al naibii de clar. Unui bărbat ar fi trebuit să-i fie rușine pentru că râvnea la o muribundă.

Oare cât mai avea de trăit? Probabil că era disperată dacă făcuse asta. Oare ce voia să facă cu banii?

Nu era treaba lui.

Rămase întins în patul cald, nedorind să plece, să o lase singură pe femeia care dormea fără să scoată nici un zgomot. Trecuseră cinci ani de când împărțise ultima oară patul cu cineva în felul acesta.

Cu toate că atmosfera nu fusese niciodată așa, niciodată atât de liniștitoare și într-un fel sau altul... prietenoasă.

Lenore nu fusese niciodată o soție pașnică. Sau prietenoasă, ca să te facă să te bucuri de compania ei. Lenore dorise întotdeauna să fie în alt loc, să facă ceva diferit, cu altcineva, cu cineva interesant. Cu cineva captivant. Oriunde altundeva decât acolo. Cu oricine altcineva decât cu el.

Acum stătea și asculta respirația ușoară a lui Meg. Ar fi trebuit să se simtă singur trezindu-se lângă o persoană relativ străină, însă adevărul era că nu se simțise niciodată atât de singur și de izolat ca în diminețile acelea în care se trezise lângă Lenore, așteptând ca ea să deschidă ochii, numai ca să vadă cum în ei se reflecta nefericirea profundă cauzată de prezența soțului pe care și-l alesese.

Nimic nu-i adâncise solitudinea decât răceala unei căsătorii ratate.

Nu fusese vina nimănui, își spusese pentru a nu știu câta oară. Se cunoscuseră în Edinburgh. O socotise iubirea vieții lui. Ea crezuse că el era... altcineva. Și-l imaginase ca pe tatăl ei, un tip bogat și sofisticat, un element de vază al societății din Edinburgh și Paris.

Când aflase că moștenirea lui fusese cheltuită în întregime și că în orice caz Ronan era, în fundul sufletului, un fermier ce manifesta o dragoste puternică și profundă pentru pământul său, dezamăgirea o înveninase și o înrăise complet.

Acum, privind în urmă, putea să-și dea seama că semnele fuseseră evidente chiar de dinaintea căsătoriei lui cu Lenore – asta dacă și numai dacă și-ar fi bătut capul să le vadă. Însă Lenore îi luase complet mințile, iar el, ei bine, fusese orb și nu îi văzuse toate defectele. Și bineînțeles, din cauza poftelor sale trupești, această orbire se transformase în prostie în toată regula.

Întregul ținut îl compătimise când soția sa fugise cu altul, însă Ronan îi fusese recunoscător. Iar doi ani mai târziu, Dumnezeu să îl ierte pentru asta, aflând că ea murise la nașterea copilului acelui bărbat, simțise un fel de mâhnire, însă în mare parte sentimentul fusese de ușurare pentru faptul că ea nu mai avea să se mai întoarcă vreodată.

Ținutul avea să-l compătimească din nou când și cea de-a doua soție a lui avea să fugă, însă chestia asta nu avea să-l afecteze de data asta absolut deloc. Asta era și ideea când venea vorba de căsătorie – totul depindea de așteptări.

De data asta el nu avea nici un fel de așteptări.

În afară de această așteptare nefericită pe care i-o provoca dorința sa carnală total neadecvată și deplasată, se gândi el, în timp ce femeia de alături se foi ușor în somn, iar corpul lui reacționă în consecință.

Coborî încet din pat, mutându-și astfel poftele trupești de lângă obiectul dorinței sale. Își adună hainele și ieși, închizând ușa fără zgomot după el.

*

Se întâlniră din nou la micul dejun. El avusese deja parte de două ore intense de muncă fizică la grajduri ca să uite de dorințele carnale.

Ea îl întâmpină cu un „Bună dimineața" spus pe o tonalitate scăzută și un zâmbet timid care lui îi reamintiră, în mod instantaneu, de modul în care se înroșise la față și cum se agitase vizibil în momentul în care îi văzuse goliciunea.

Apoi îl întrebă ce planuri avea pentru ziua aceea, iar el îi răspunse cu un singur cuvânt: „Muncă", după care se întrebă dacă nu cumva asta sunase oarecum mitocănesc. Nu asta fusese intenția lui, dar acesta era adevărul gol-goluț.

– Și-atunci ce-ai vrea să fac eu? se interesă ea.

– Orice vrei. Aici ești oaspete.

Marguerite nu mai spuse nimic tot restul mesei, însă în timp ce el își împăturea șervetul și se pregătea să plece, îl întrebă:

– Ce-ar fi dac-aș decora casa pentru Crăciun?

– Pentru Crăciun? repetă el indiferent.

El nu-și bătuse niciodată capul prea tare cu Crăciunul. Era mai mult o chestie englezească, cu festivismul și cu decorațiunile specifice. Mama lui, fiind englezoaică, îl sărbătorea cu mult entuziasm, însă ea murise pe vremea când el era abia un băiețaș, iar de-atunci încoace Crăciunul fusese mai mult o ocazie solemnă de mers la biserică. Anul Nou, Hogmanay, aceasta era ocazia pe care o sărbătoreau scoțienii din tot sufletul.

– Mi-ar plăcea să fac asta, rosti ea cu convingere. N-am avut niciodată parte de un Crăciun cu zăpadă. Când eram mică am locuit tot timpul în sudul Angliei, după care am plecat în India. N-ai nici cea mai vagă idee cât este de ciudat să ai vreme însorită și caldă de Crăciun. Unul dintre lucrurile pentru care am așteptat cu multă nerăbdare să mă întorc în Anglia a fost să mă bucur de un Crăciun englezesc după toate regulile artei – bine, de unul scoțian –, iar acum sunt aici și s-ar putea ca de Crăciun chiar să și ningă.

Fața i se lumină la gândul că acest lucru era posibil.

El nu se îndură să-i spună cum era un Crăciun scoțian după toate regulile artei, în mod deosebit un Crăciun după tipicul reverendului Gillespie – totul numai predici solemne.

– Ar fi extraordinar să decorezi totul pentru Crăciun, îi zise.

– Aș putea să am o servitoare ca să mă ajute să adun toate ramurile acelea verzi?

– O să te ajut eu, se trezi el spunând.

Îl așteptau o grămadă de lucruri de făcut, dar probabil că acesta avea să fie ultimul ei Crăciun pe pământ, așa că de ce să nu transforme în realitate ocazia la care visa ea? Și așa, părea atât de mică și de drăguță, că era aproape suficient să ceară ceva ca să i se și împlinească orice dorință.

Se înfofoliră în haine de iarnă – Ronan văzuse cât de subțire era pardesiul ei, așa că pusese o servitoare să găsească ceva mai călduros prin dulapurile fostei sale soții – nu se apropiase de camera ei de când îl părăsise și toată garderoba ei era încă acolo. Fata în casă îi adusese o haină de lână de un vișiniu strălucitor, o eșarfă verde cu alb și o căciulă de blană. Meg exclamase plină de încântare la vederea lor, fără să-i pese că erau în definitiv niște vechituri.

Cât despre încălțăminte, Meg purta aceleași cizme negre, solide pe care le purtase și la nuntă, perfect potrivite pentru a merge prin frig și noroi. Se întrebă dacă cizmele erau singura ei pereche de încălțăminte.

O luară spre partea vestică a moșiei, cea împădurită, iar Ronan se trezi povestindu-i despre proprietate și lămurind-o asupra diferitelor chestiuni mai interesante.

Lenore s-ar fi plictisit de moarte, însă Meg îi puse tot felul de întrebări ca și cum subiectul i s-ar fi părut pasionant. Plimbarea rapidă făcută în aerul rece și înviorător îi îmbujoră obrajii și aduse o sclipire în ochii aceia frumoși, de un cenușiu inconfundabil, iar el se trezi din nou că îi spunea mai mult decât își propusese, explicându-i

modul în care credea că se putea reconstrui moşia, o confesiune pe care nu o mai făcuse nimănui.

Din fericire ajunseră la marginea pădurii înainte ca el să-i divulge motivul căsătoriei lor, blestematul de testament al strămătuşii Agatha.

Adunară un braţ plin de ramuri verzi – ienupăr înmiresmat şi molid, rămurele lungi de iederă, de stejar verde cu spini, respectiv de vâsc –, Meg ocupându-se în mare parte de alegere, iar Ronan de căţăratul în copaci şi tăiere.

Ea era foarte pretenţioasă şi îi dădea indicaţii într-un mod ferm şi feminin care îl amuză copios.

– Nu, nu aceea, cealaltă, puţin mai sus. Ramura de deasupra capului tău, în stânga – e mult mai frumoasă, nu crezi?

– Nu cred decât că e mai sus. Vrei să-mi rup gâtul?

– Nu, bineînţeles că nu! E-atât de periculos?

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Îngrozitor de periculos. Însă sunt un tip viteaz, aşa că-mi asum riscul.

– Poţi fi convins că eşti un adevărat erou, râse ea. Şi să ştii că merită. Este o rămurică mult mai frumoasă şi mai bine proporţionată. O să vezi când o să aranjez totul. O să arate minunat.

– Pentru mine nu-i decât o altă chestie verde, mormăi el, deşi îi plăcea mult ce făcea acum, şi ştiau amândoi lucrul acesta.

În timp ce se întorceau epuizaţi spre casă, pe jumătate acoperiţi de rămurelele verzi, ea îi povesti despre cum era Crăciunul în India, iar Ronan reflectă la toate acestea şi hotărî că nu mai avusese parte de-o distracţie atât de firească, deloc forţată, de ani şi ani de zile.

Lăsară toate ramurile adunate în hol şi se duseră să se spele pentru prânz. După ce mâncară masa de prânz, seniorul o lăsă pe ea să decoreze, spunându-i să cheme servitoarele dacă avea nevoie de ajutor.

Ar fi fost amuzant să participe şi el, însă Ronan îşi dădu seama de pericolul reprezentat de această opţiune.

Meg avea să plece într-o lună de zile, iar el era mult mai singur decât îşi dăduse seama vreodată.

În plus, avea o grămadă de treburi care îl aşteptau.

Când Ronan se întoarse în seara aceea şi încercă să intre pe uşa din spate, văzu că drumul îi era blocat de o servitoare.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar credem că ar trebui să intraţi pe la intrarea principală, prin faţă.

Seniorul ridică din sprâncene a mirare. Aceasta era intrarea cea mai apropiată de grajduri, care se aflau în spatele casei.

– Credem?

Fata se înroşi la faţă, însă nu se dădu la o parte.

– Da, domnule.

Ochii ei se tot plimbau jucăuşi încoace şi încolo. În mod clar, se punea ceva la cale.

– Atunci, foarte bine.

Ronan ocoli casa ca să ajungă la intrarea principală. În timp ce aştepta acolo văzu că deasupra ciocănelului de la uşă era prinsă o coroniţă de ilice şi iederă, legată cu panglici roşii şi albe. Ciocăni, simţind că era ridicol. Doar era propria lui uşă!

Un lacheu îi deschise şi apoi se trase rapid în spate ca să îi facă loc să intre. Holul era un amestec nedefinit de ramuri verzi înmiresmate şi panglici de un roşu aprins. Meg tocmai strângea ultimele resturi rămase în urma aranjamentului.

– Ce zici? îl întrebă ea, scuturându-şi degetele.

Era din nou îmbujorată şi ochii îi străluceau.

– Foarte drăguţ, foarte, ăăă, verde.

Ea râse.

– Mirosul nu te face să te gândeşti la Crăciun?

Ronan adulmecă în jur. Parfumul îl făcu să se gândească la păduri reci şi noroioase şi la lemne sparte, însă ea zâmbea cu o asemenea expresie întipărită pe faţă, încât se trezi spunându-i din toată inima:

– Într-adevăr, așa este. Miroase foarte, hm, crăciunesc. Bună treabă. Acum, o să mă duc să mă spăl și să mă schimb pentru cină.

Îi era frig, avea hainele umede și tânjea după ceva de băut.

– Da, bineînțeles. Și eu trebuie să mă spăl și să mă aranjez puțin, fu de acord Meg și se întoarse ca să plece.

Două fete în casă se repeziră și îi blocară calea, zâmbind. Ronan se încruntă.

– Hmm, hmm! își drese lacheul vocea, făcându-l atent.

Seniorul îi aruncă o privire rapidă, iar ochii lacheului se îndreptară în mod intenționat în sus. Ronan urmări privirea bărbatului spre un cerc din ramuri verzi ce atârna suspendat deasupra holului. Vâsc. Și sub el, deși complet în necunoștință de cauză, stătea Meg. Noua lui mireasă.

Deodată știu de ce anume fusese manevrat să vină încoace, respectiv de ce jumătate din personalul lui dădea târcoale și zăbovea în mod nejustificat în holul de la intrare, încercând să-și ascundă zâmbetele.

– Cred că asta-i o veche tradiție pe care trebuie să o onorăm, îi spuse el lui Meg arătându-i cu mâna în sus.

– O!

Ea râse puțin, roșind, și își ridică încet fața pentru sărut.

El îi încadră fața cu mâinile, simțind oasele delicate, pielea caldă și mătăsoasă. Intenționase să îi dea un sărut ușor și scurt, însă ochii ei străluceau, iar buzele moi se despărțiră în avans; fără să se mai gândească, îi acoperi gura cu a lui și o sărută tare și apăsat, bucurându-se de gustul ei.

Avea un gust dulce și amețitor precum pâinea proaspătă și apa îndulcită cu miere. O strânse și mai tare în brațe, trăgând-o spre el, lipindu-i corpul de al lui, iar ea îi răspunse împingându-se și mai tare în el, trecându-și degetele prin părul lui, cu gura caldă și primitoare. Gustul ei i se răspândi automat în vene, ca o văpaie, declanșând un răspuns pentru care nu fusese pregătit. Mâinile lui coborâră, plimbându-i-se rapid peste tot corpul fragil, minunându-se de cât de ușoară era în mâinile lui, de delicatețea ei, de oasele ei fine și de grația ei de vrăbiuță – nu!

Nu delicată, ci bolnavă. Pe moarte. Iar el o chinuia și o asalta în mod nepermis, în holul propriei sale case, în fața servitorilor săi.

Își întrerupse sărutul, se uită rapid în jur și descoperi că erau singuri. Servitorii dispăruseră încetul cu încetul, în tăcere deplină, așa cum se topește ceara. Oricum, chiar dacă ar fi trecut o turmă de elefanți pe-acolo, tropăind zgomotos, Ronan avea îndoieli că ar fi băgat de seamă.

Se uită în jos la ea și își dădu seama că încă o mai strângea cu putere în brațe. Oasele fragile ale umerilor ei îi aduceau parcă un reproș tacit. Îi dădu drumul cu grijă și se trase înapoi. Acum respira anevoios. La fel și ea, însă ochii aceia cenușii ai ei străluceau ca argintul lustruit și îl priveau ca și cum el ar fi...

Nu, el nu era nici un fel de erou. Era o brută insensibilă dorind cu ardoare o femeie pe moarte.

Încercă să se gândească la o formulă elegantă, însă uitându-se fix la ochii aceia cenușii măriți și văzându-i gura rozalie, cu buzele ușor întredeschise, încă umede de pe urma sărutului, nu putu să spună altceva decât:

– Atunci e timpul să ne spălăm pentru cină.

Fir-ar să fie, cum mama naibii avea să treacă peste încă o noapte petrecută în pat cu ea?

Ca să nu mai vorbim de cele douăzeci și opt de nopți care urmau.

capitolul 5

În noaptea aceea Ronan sosi în dormitorul soției sale îmbrăcat într-o cămașă de noapte nouă, apretată, și cu un halat din brocart. Meg se uită la el cu surprindere, iar el îi spuse ușor jenat:

– Am crezut că s-ar putea să preferi asta.

Ea îl măsură din priviri, iar el, așa nătărău cum era, percepu asta ca pe o dezmierdare.

– Nu mă deranjează.

Îi aruncă un zâmbet timid.

Asta ce însemna oare? Că voia ca el să doarmă dezbrăcat? Sau că nu îi păsa ce purta în așternuturi? Probabil că ultima variantă. Își dădu jos halatul și se strecură în pat lângă ea.

Îi trebui o veșnicie ca să adoarmă. Era conștient într-un mod chinuitor de prezența ei, de fiecare respirație a ei și de orice mișcare măruntă făcută de ea. Și de parfumul ei, marcat de aceeași dulceață de dinainte, având în plus un iz ușor de ienupăr, molid și vâsc.

Acum avea să se gândească la ea ori de câte ori avea să se ducă în pădure.

Amândoi erau foarte atenți să păstreze distanța. La un moment dat, piciorul ei îl atinse în treacăt la gambă. Probabil că el scoase un sunet ușor, pentru că ea își ceru scuze în întuneric.

– Ai picioarele reci. Dacă vrei, poți să le lipești de mine ca să le încălzești, o invită el cu o voce scăzută, însă ea nu spuse nimic, prefăcându-se că dormea.

Nedorind să aibă de-a face cu el.

Ronan se întoarse pe partea cealaltă și încercă să doarmă.

Se trezi în zori cu cămașa de noapte răsucită undeva la jumătatea corpului, gol pușcă de la talie în jos. Lipită strâns și urmând curbura corpului lui, cu fesele apăsându-i pe vintrele care îl dureau îngrozitor, era soția lui, ce părea că doarme, și care era la rândul ei goală de la talie în jos, judecând după pielea mătăsoasă lipită de el. Vru să ridice pătura să verifice, însă vorba ceea, era un gentleman. Asta nu avea nimic de-a face cu gândul că dacă ridica pătura ea avea să fie trezită brusc de aerul rece intrat sub așternuturi. Ce mincinos!

Își trase cămașa de noapte și se dădu cu grijă jos din pat, învelind-o bine cu pătura și aranjându-i-o în jurul corpului, astfel încât să nu-i fie frig. Trecuseră deja două nopți, mai erau încă douăzeci și opt.

*

Marguerite își ținu ochii închiși în timp ce soțul ei de două nopți încoace se dădu jos din pat, apoi o înveli cu pătura, cu multă grijă, cu o stângăcie adorabilă, tipic masculină, după care ieși din cameră.

Oare de ce își imaginase vreodată că toate astea aveau să fie simple?

Se ghemui în locul cald lăsat în urma lui. Două zile și două nopți, iar ea era deja îndrăgostită de acest bărbat. Oare cum ar fi putut vreodată să-l părăsească?

Însă aceasta era înțelegerea.

Cele douăzeci și opt de zile erau tot ce-i mai rămânea. Și douăzeci și opt de nopți. Nu era prea mult pentru o viață de om. Nu avea să mai irosească nici una dintre ele. El o dorea, era sigură de asta. La fiecare sărut, la fiecare atingere, îi simțea dorința nestăpânită. Iar el, la rândul lui, trezise o dorință nebună în ea.

În ultimele două nopți se purtase ca un gentleman desăvârșit, reprimându-și orice fel de pornire, așteptând un semn de la ea. La noapte avea să-i dea semnul acela. La noapte avea să devină de-adevăratelea doamna Ronan James McAllister.

Chiar dacă pentru numai douăzeci și opt de zile.

Servitorii conspirau împotriva lui, decise Ronan pe la jumătatea zilei. Rămurele de vâsc continuau să apară în cele mai neașteptate locuri. Și de fiecare dată era câte o fată în casă care îl îndemna în mod tacit să-și îndeplinească datoria față de tradiție și mireasa lui.

El încercă să se prefacă dezamăgit de servitorii săi, care până nu demult își făcuseră treaba cu o eficiență invizibilă, însă nu putea să-i condamne. Credeau probabil că astfel îi urau bun-venit noii sale mirese și o făceau să se simtă bine la HighTowers, iar romantismul plutea în aer.

Însă seara târziu, când se vârî în pat și își puse capul pe pernă, se uită în sus și oftă. Meg îi urmări privirea și exclamă:

– Aia cum a mai ajuns acolo? Cu un aer spăsit, insistă: Pe cuvântul meu, n-am nimic de-a face cu asta. Nu ştiu...

– Bine, bine, nu face nimic. O să stau de vorbă cu servitorii. Intenţiile lor au fost bune. Problema este că le place de tine şi fac toată chestia asta – arătă cu un gest larg către buchetul de vâsc atârnând deasupra patului – pentru că vor ca tu să fii fericită aici.

– Dar sunt. Încă de când am venit, murmură ea. Nici nu-ţi dai seama cât de mult.

Ronan se uită contemplativ la buchetul de vâsc. În general, servitorii cunoşteau toate secretele stăpânilor, însă se pare că ai lui nu-şi dăduseră seama că această căsătorie era o făcătură. Oftă. Casa avea să fie tristă şi posomorâtă la anul, când ea avea să plece.

Oare la ce fel de situaţie avea să se întoarcă Meg? Nu era deloc treaba lui, ştia bine asta, însă nu se putea abţine să nu se întrebe. Şi să nu se îngrijoreze. Dar ea subliniase limpede că nu dorea să discute despre treburile ei private, iar el n-avea decât să respecte acest lucru.

– Ei bine, aduce ghinion dacă ignori tradiţia.

Gestionându-şi minuţios fiecare fărâmă de stăpânire de sine avută încă la dispoziţie, se aplecă peste ea ca să o sărute uşor.

Meg îl surprinse trăgându-l mai aproape de ea, ţinându-l strâns şi sărutându-l cu un entuziasm care îi anihilă pe loc toate bunele intenţii. Oare îşi dădea seama ce îi făcea?

– Meg? Vrei să spui că...?

Ea se înroşi la faţă şi dădu aprobator din cap.

– Spun că da. Te rog.

Îl apucă de cămaşa de noapte, i-o trase în sus şi i-o scoase peste cap. Asta îi spulberă şi ultima doză de autocontrol.

Sărutând-o, îşi plimbă lin palma de-a lungul corpului ei, apucându-i poalele cămăşii de noapte şi trăgându-le uşor în sus. Ea îşi ridică mâinile ca să îl ajute, iar el îi scoase veşmântul şi îl aruncă într-o parte, desfătându-şi ochii la vederea trupului ei, subţire şi de un auriu mătăsos în lumina unicei lumânări aprinse şi a tăciunilor incandescenţi din foc.

Era mică şi subţire, însă sânii îi erau mari şi fermi şi foarte, foarte frumoşi. Se aplecă să-i guste, iar ea se arcui ieşindu-i în întâmpinare, cu un geamăt de plăcere.

Meg îşi trecu mâinile peste pieptul lui, peste braţe, în jos de-a lungul spatelui, acoperindu-l la întâmplare cu săruturi, întorcându-i mângâierile şi dezmierdările. Încetişor, el îşi plimbă mâna de-a lungul pântecului ei şi-i simţi freamătul lăuntric. Îşi strecură degetele între picioarele ei şi descoperi că era caldă, umedă şi îmbietoare, coapsele ei tremurând şi desfăcându-se la atingerea lui.

Se ridică şi se sui uşor deasupra ei, lipindu-se strâns de ea şi ţintindu-i îmbinarea coapselor. După asta tânjise noapte de noapte şi în fiecare dimineaţă, şi de fiecare dată când o sărutase sub vâsc.

Printr-o mişcare uşoară şi sigură o penetră. Ea se arcui şi ţipă. Îşi împlântă unghiile în umerii lui, iar în lumina focului ceea ce văzu Ronan pe chipul ei fu o grimasă de durere, nu de extaz.

O împunse din nou, iar ea tresări de durere. Ştiu că ceva nu era în regulă, însă mersese prea departe şi corpul lui scăpase de sub control, aşa că se împinse în continuare înăuntru în timp ce ea se arcuia în continuare, agitându-se şi agăţându-se de el. Dintr-odată, simţi că se dezintegra în mii de particule. Fu vag conştient de faptul că ea nu încercase aceeaşi desfătare.

O ţinu lipită de el, gâfâind în timp ce încerca să-şi recapete simţurile, îngropat încă adânc în corpul ei. Ea fusese virgină. Şi cu toate astea era văduvă. O văduvă virgină? Imposibil.

Respiraţia sacadată i se mai potoli. Se desprinse şi ieşi încetişor din ea, iar ea tresări de durere, deşi încercă să-i ascundă asta.

– Erai virgină.

Asta era o acuzaţie – şi da, era supărat. Şi, de asemenea, vinovat. Dacă ar fi ştiut că asta fusese prima oară pentru ea...

La naiba, ar fi trebuit să-i fi spus. Dacă ar fi știut ar fi... Ar fi...

Meg trase pătura ca să-și acopere goliciunea.

– Da.

– Cum se face că o văduvă este încă virgină? Cum ea își întoarse capul într-o parte, insistă: Ești văduvă?

– Nu.

Abia dacă o auzi recunoscând cu voce scăzută.

– Așadar, ai mințit în legătură cu asta?

– Da.

Oare ce alte minciuni îi mai spusese?

– Și ești pe moarte sau nu? se auzi el spunând cu asprime.

Meg își scutură capul și se uită șocată la el:

– *Pe moarte?*

– Da. Ești sau nu?

Era brutal, știa asta, dar fir-ar să fie, nu putea să procedeze altfel. Îl mințise cu nerușinare!

– Ai *știut* că era pe moarte? îl întrebă ea, privindu-l neîncrezătoare.

Ronan se încruntă. Oare despre cine vorbea?

Gura lui Meg se deschise complet din cauza șocului.

– Ai știut, nu-i așa? Ai plănuit să te însori cu ea chiar dacă era pe moarte. Probabil că văzu ceva pe fața lui, deoarece icni dezgustată: Ai vrut-o fiindcă era pe moarte? Dumnezeule, Ronan, cum ai putut să faci asta?

– Ce tot spui? se prefăcu el a nu înțelege. Eu cu tine m-am însurat.

Și, până la urmă, ea era pe moarte sau nu? Avea nevoie – o nevoie disperată – să știe acest lucru.

– Da, dar tu ai plănuit să te însori cu Peggy Smith, știind că mai avea puțin de trăit.

– Tu ești Peggy Smith.

– Nu, eu sunt Marguerite Blackett-Smith. Am cunoscut-o pe Peggy pe drum încoace.

– Ce-ai făcut? Și-atunci ea unde-i?

Se trezi uitându-se în jur, ca și cum Peggy Smith ar fi putut să se ascundă într-un dulap.

– A murit pe drum, la un han aflat chiar lângă granița.

– Peggy Smith – adevărata Peggy Smith – a murit? îngăimă el consternat.

– Da, însă înainte mi-a spus ce intenționa să facă. Să se mărite cu tine.

– Iar tu, pur și simplu, te-ai gândit să vii aici și să-i iei locul? Acum era rândul lui să se holbeze la ea cu gura deschisă.

Ea avu eleganța să pară rușinată:

– N-a fost chiar așa. Așteptam la Hanul Wench and Haggis să vină unchiul meu să mă ia. Când a apărut vizitiul tău, am crezut c-a venit după mine. Nu mi-am dat seama de greșeala făcută până a doua zi dimineață, când în salonașul pentru micul dejun te-am găsit pe tine și nu pe unchiul Alexander.

Nu o credea. Era prea simplu.

– Însă știai de înțelegerea noastră.

Ea dădu din cap aprobator.

– Peggy mi-a spus. Și mi-a dat toate hârtiile ei.

– Vrei să spui că le-ai furat.

Se simțea devastat de durere. Se înșelase atât de tare în privința ei. Era mai rea decât Lenore.

– N-am furat nimic, îi spuse ea cu ardoare. Peggy mi le-a dat. Voia s-o ajut.

– Cu ce puteai s-o ajuți dacă era pe moarte?

– O să-ți arăt!

Înfășurându-și un cearșaf în jurul ei din motive de decență, ceea ce pe el îl enervă foarte tare – era încă soția lui, fir-ar să fie, chiar dacă era o mincinoasă și o escroacă! – sări din pat și se duse drept la bagajul ei. Ronan profită de ocazie ca să-și îmbrace cămașa de noapte. Constată însă că trupul îl trăda. Trupului lui nu-i păsa că ea îl păcălise. Trupul lui o dorea încă.

Tânăra femeie scoase un săculeț din pânză din cufăr și se întoarse plină de hotărâre spre pat.

El o urmări cu privirea plin de amărăciune. Fusese un asemenea idiot! Cel puțin Lenore nu-l mințise; îl găsise doar plictisitor și obtuz. Însă Meg...

– Meg este numele tău adevărat? întrebă în timp ce ea se urca la loc în pat.

– Da. Mama obişnuia să-mi spună Meg. Uite, asta-i ceea ce mi-a dat Peggy Smith.

Deschise săculeţul, vărsându-i întregul conţinut pe pat şi, într-o grămadă de mărunţişuri şi de foi, el văzu documentul în care era înţelegerea făcută cu avocatul. Tot acolo era şi sulul consistent de bancnote pe care i-l trimisese în dimineaţa nunţii lor.

– Te-ai măritat cu mine pentru bani, rosti el cu voce monotonă. Ai profitat de această ocazie şi te-ai măritat cu mine sub un pretext fals.

Ea se înroşi brusc:

– Da, aşa am făcut. Însă n-am intenţionat deloc să te păcălesc. Am citit înţelegerea aia după ce m-am întâlnit cu tine, la micul dejun, în prima mea dimineaţă aici. Şi am văzut cât de similar era numele meu cu al lui Peggy. Iar ea mi-a spus că tu nu voiai o nevastă, ci doar un certificat de căsătorie, şi că tot ce trebuia să facă era să se mărite cu tine, să stea aici pentru o lună şi apoi să plece. Şi că pentru acest lucru tu erai pregătit să-i plăteşti cinci sute de lire.

– Aşa c-ai profitat rapid de şansa de a câştiga nişte bani.

– Da. N-am nici un ban, vezi bine, şi nici un fel de perspective. N-am intenţionat niciodată să te păcălesc. Şi tu te-ai însurat cu mine tot pentru bani, nu-i aşa? îl atacă ea sfredelindu-l cu privirea.

Motivele sale şi testamentul străbătuşii Agatha nu erau treaba ei. El, unul, *nu* o minţise. *Nu* o trădase, *nu* o fermecase dorindu-şi mai mult decât... aşa că strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

– Însă n-am ştiut că voiai să te însori cu o femeie pe moarte. Peggy n-a menţionat niciodată acest lucru. Mie mi se pare foarte ciudat. Foarte... macabru.

– Trebuia să mă însor, însă n-am vrut să mă pricopsesc cu o nevastă care să pună şaua pe mine.

Vorbele sunau la fel de urât ca şi prima oară când Adams îi sugerase acest lucru, iar el le percepuse atunci exact la fel. Acum se simţea şi mai jenat de acest plan, însă o făcuse şi cu asta basta, aşa că nu avea de gând să-şi ceară scuze.

Surprinse cu privirea momentul în care ea înţelese că el se aşteptase ca soţia lui să moară. Marguerite făcu nişte ochi mari, din cauza şocului, şi se albi la faţă, dându-şi seama de implicaţiile ce rezultau de aici.

– În toată viaţa mea nu am auzit de ceva făcut cu atâta sânge-rece.

– Ai fost cât pe ce să te substitui unei femei moarte.

– Iar acum te-ai pricopsit cu mine, contrar aşteptărilor tale.

– Ai dreptate. Şi tu te-ai pricopsit cu mine, tot contrar aşteptărilor tale.

Fiecare era la fel de rău ca şi celălalt, se gândi el.

Rămaseră holbându-se unul la altul peste patul cu cearşafurile boţite.

– Dacă a fost o „neînţelegere", de ce nu mi-ai spus înainte de căsătorie?

Ea ridică un umăr subţire în semn de apărare.

– N-am avut prea mult timp la dispoziţie – tu ai fost ocupat cu iapa aia. Apoi, în biserică, am vrut să-ţi explic, însă tu n-ai ţinut cont de asta şi i-ai spus preotului să continue ceremonia, iar eu m-am gândit... de ce nu?

– Şi în plus aveai deja cele cinci sute de lire ale mele.

– Da. Le-aveam.

Nu se scuză, ci pur şi simplu se uită la el cu ochii aceia mari, cenuşii, cu bărbia ridicată, vinovată, dar deloc ruşinată.

Refuzul ei de a se justifica îl înfurie la maximum. Nu voia ca ea să recunoască sincer că totul era legat de bani. Voia ca ea să răspundă la acuzaţiile sale cu aceeaşi monedă, să-i arunce în faţă alte acuzaţii. Voia ca ea să-i spună că...

Simţi durerea ce se răsucea ca un burghiu în interiorul lui. Era un idiot incurabil. Orbit de dorinţe carnale. Din nou.

Numai că de data asta... Nu, era un idiot incurabil.

– O să plec mâine dimineaţă la prima oră.

– Ba o să pleci pe naiba! îi replică el răstit. O să stai până după Hogmanay. Ai un contract pe care o să-l respecți.

– Foarte bine. Își înfășură cearșaful strâns în jurul ei, ceea ce îl înfurie din nou. Și-acum, te rog să pleci.

El se ridică și o porni hotărât, plin de furie, spre ușă. Și totuși ezită. Ea fusese virgină.

– Ești... ești bine? o întrebă cu o voce răgușită. Vreau să spun...

– Știu ce vrei să spui. Își întorsese fața într-o parte ca să nu se uite la el: Și sunt foarte bine, mulțumesc de întrebare.

Vocea îi era nesigură.

Ronan ezită. Fir-ar să fie, era gata să plângă. Ura să audă femei plângând.

– Ah, Meg... murmură el apropiindu-se câțiva pași.

– T-te rog să pleci.

Înjurând printre dinți și simțindu-se ca o brută desăvârșită, Ronan plecă.

În zilele următoare, seniorul își văzu de treburile sale, încercând să ignore situația aceasta explozivă, însă i se păru imposibil. Soția lui se ferea să-i iasă în cale, evitându-l complet, așa că nu o mai văzu deloc.

Și, la naiba, măcar dacă nu i-ar fi fost dor de ea. De escroaca aia micuță și mincinoasă!

Servitorii reveniră la vechile obiceiuri și își reluară modul lor invizibil și eficient de a-și face treaba. Pe holuri nu mai erau nici un fel de zâmbete și de șoapte, nici o încercare de a-l mai trimite în diferite cotloane din casă, unde ca din întâmplare să dea nas în nas cu mireasa lui, și nu mai putea fi văzută nici o rămurică de vâsc. Ronan știa lucrul acesta. Doar se uitase cu atenție peste tot.

Casa părea un hambar rece și pustiu.

Singurele momente în care o vedea erau mesele zilnice, iar conversația era politicoasă, banală și pe de-a-ntregul impersonală. Ura chestia asta. De ce mama naibii trebuise ea să mintă? Măcar dacă ar fi fost Peggy Smith.

Nu, pentru că atunci ar fi fost pe moarte, iar el nu voia ca ea să moară.

Voia să rămână acolo pentru totdeauna. Sau cel puțin asta și-ar fi dorit, dacă ea nu ar fi fost o asemenea mincinoasă mică, cu atâta sânge-rece. Dacă i-ar fi oferit vreun motiv, vreo scuză...

Își petrecu zilele muncind până la epuizare, încercând să scape de întrebările ce îl chinuiau întruna. O întrebase ce planuri avea, iar ea îi răspunsese cu foarte multă spontaneitate și detașare. După Hogmanay urma să se întoarcă la Londra. Avea să rabde și să respecte condițiile contractului și nu avea să-l mai deranjeze vreodată.

El, pe de altă parte, avea să fie preocupat de ea, de soarta ei, pentru tot restul vieții lui. Indiferent unde intenționa ea să locuiască.

Și la cine avea să fugă cu cele cinci sute de lire ale lui? La vreun bărbat?

Aflase de „unchiul Alexander". Avarul ăla bătrân de Murfitt. Nu i-ar fi dorit nici măcar unui câine să trăiască cu bătrânul acela cărpănos. Dacă acolo era obligată să se ducă, putea să înțeleagă de ce se repezise să pună mâna pe bani.

Nu că asta o absolvea de vină. Putea să înțeleagă motivul pentru care o făcuse, atâta tot.

În dimineața celei de-a treia zile, la micul dejun, ea îi ceru adresa bărbatului din Londra care aranjase contractul cu Peggy Smith.

– De ce?

– Aveam de gând să-ți spun în noaptea aceea când... Însă te-ai purtat atât de îngrozitor încât n-am mai avut șansa s-o fac. Și oricum nu cred că ți-ar fi păsat.

Îi arătă portretul celor două fetițe.

Ronan se încruntă. Ce-aveau de-a face copiii aceștia cu ea?

– Peggy Smith avea două fetițe. A plătit o vecină să aibă grijă de ele, însă vreau să mă asigur că sunt în regulă.

– Avea copii?

– Da, două fetițe, una de cinci și una de trei ani. Speram ca omul tău să poată verifica dacă sunt bine și să o informeze pe femeia care se ocupă de ele că o să vin să le iau după Anul Nou.

– Tu o să le iei? Pe fetele lui Peggy Smith? De ce?

– Nu mai au pe nimeni altcineva.

La auzul acestor vorbe simple, durerea și vina pe care el le tot simțise ca pe un nod tare în piept începură să se atenueze.

– Da, dar de ce tu?

– Înainte ca Peggy să moară, i-am promis că o să fac tot ce-mi stă în putință să am grijă de copiii ei. Ăsta-i motivul pentru care se mărita cu tine – să le asigure un viitor fetelor. Întoarse bucata de carton ca să îi arate ce era mâzgălit pe spate: Am de gând să le cresc ca și cum ar fi ale mele. O să fim o familie.

Brusc, Ronan își dădu seama că fusese chiar mai orb decât crezuse inițial. Da, ea îl mințise și se măritase cu el pentru bani. Însă nu i se substituise, cu mult sânge rece, unei femei moarte, după cum crezuse până acum – și oricum, cine era el ca să vorbească, din moment ce pusese la cale să se însoare cu o muribundă? Deodată i se păru că impostura ei nu mai conta.

Cine putea să o învinovățească, când avarul ăla de Murfitt era singura ei opțiune?

Cu inima încărcată, își împături șervetul și își mai turnă încă o ceașcă de cafea.

– O să-i scriu nepotului lui Adams. El a scris contractul. Amestecă distrat în cafea ca să dizolve un cub de zahăr, însă el nu-și bea niciodată cafeaua îndulcită. Împinse ceașca într-o parte și continuă: O să vină la Edinburgh de Crăciun. Dacă vrei, ar putea să aducă și fetițele cu el.

– Să le aducă încoace? exclamă ea surprinsă.

– Tocmai au rămas fără mamă. Ar fi de preferat să stea cu tine de Crăciun. Privind-o intens, adăugă: Cu noi.

– Noi?

Îl scrută cu ochii aceia mari, cenușii, și Ronan simți că ultimul său zid de apărare se spulberă și se face fărâme. Dregându-și vocea, spuse:

– Casa asta a stat prea mult timp fără copii în ea.

Se așternu un scurt moment de liniște. Inima lui Meg bătea atât de puternic, încât se gândi că și el o putea auzi. Oare chiar asta voise să spună?

Cu o mână tremurândă, își puse șervetul deoparte.

– Ronan, ce spui acolo?

El își împinse scaunul în spate și ocoli masa în drum spre ea, ditamai scoțianul vânjos, de un metru optzeci înălțime, fixând-o cu ochii lui albaștri și neliniștiți.

– Da, Meg, am fost un idiot incurabil. Îmi pare rău că ți-am spus toate acele lucruri dureroase.

Modul în care graseia pronunțând litera „r" într-un inconfundabil stil scoțian se accentuă, așa cum se întâmpla ori de câte ori era emoționat.

– Îmi pare rău că te-am păcălit, spuse ea fericită.

– Meg, dacă vrei să rămâi – vreau să spun, după Hogmanay – poți s-o faci. Își trecu degetele prin părul ei, ciufulindu-i-l, și îi spuse cu o stângăcie vizibilă: Nu, nu poți să rămâi – vreau să spun, eu *vreau* ca tu să rămâi. Aici. Cu mine. Așadar, o să rămâi?

Meg se ridică în picioare și își lipi palmele ușor de pieptul lui, deasupra inimii. O putea simți bătând aproape la fel de repede ca a ei.

– Spune-mi, Ronan James McAllister, de ce vrei ca să rămân?

El înghiți din nou în sec. Părea că nu își găsește cuvintele, însă ochii lui strălucitori radiau dragoste.

– Probabil pentru că te iubesc? îl ajută ea. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când continuă: Și pentru că mi s-ar frânge inima să te părăsesc? Pentru că exact așa ar fi, Ronan, exact așa.

El dădu din cap aprobator, cu inima încărcată de emoții.

– Îhî. Chiar de asta. O cuprinse cu brațele și o sărută cu toată durerea înăbușită și cu toată iubirea acumulată în inima sa. Te iubesc, Meg McAllister. Și nu vreau

să mă părăsești vreodată. O să rămâi, Meg? O să fii de-adevăratelea soția mea?

– Da, suspină ea. O, Ronan, o să fiu într-adevăr soția ta!

epilog

– De Crăciun e foarte bine, însă de Hogmanay e și mai multă distracție.

– Mai multă distracție decât de Crăciun? întrebă Amy, cu ochii măriți.

Meg zâmbi. Fusese un Crăciun memorabil, mai frumos decât orice își imaginase ea vreodată pe vremea când era în India. Aproape perfect.

Aproape.

Stătea lângă foc, tricotând. Afară ningea încetișor. Ronan stătea tolănit pe covorul din fața șemineului, decojind o portocală și aruncând bucățile de coajă în foc. Cele două fetițe ale lui Peggy Smith, îmbrăcate de culcare în cămășuțe de noapte și halate, stăteau în stânga și în dreapta lui.

Ronan surâse și îi zburli părul creț al lui Amy.

– Da, scumpo. Pentru început, copiii primesc cadouri.

– Alte cadouri? se miră Jane.

Cu ocazia Crăciunului Ronan, aproape că le acoperise cu cadouri.

– Da. Și mai este și-o masă festivă, iar doamna Ferguson o să facă chec cu stafide la cuptor. Amy își încreți năsucul, iar el chicoti: Și în noaptea aceea o să avem parte de cel mai bun lucru din toate care există.

– Ce, ce?

– Un foc mare de tabără, unde o să cântăm, o să dansăm, o să spunem povești, o să punem cartofi la copt și o să-i mâncăm fierbinți cu unt și sare. O să vă placă la nebunie, vă promit.

Le dădu fiecăreia câte o felie de portocală.

Amy o înghiți pe a ei și întinse imediat mâna pentru încă una, însă Jane așteptă până când Ronan mâncă

și el una. Fata cea mare a lui Peggy Smith nu ceruse niciodată nimic, era circumspectă, tăcută și excesiv de politicoasă. Suportase îmbrățișările cu o amabilitate forțată, stând aproape rigidă, și încercase să își facă sora mai mică să tacă, o chestiune mult mai greu de realizat, căci Amy se acomodase nemaipomenit de bine și se simțea în largul ei.

Meg se uita la Ronan cum le dădea fetelor bucăți de portocală și le spunea povestea Bufnițoiului Hector și a Șoricelului Timothy. Amy se lipise somnoroasă de el, iar când el puse o mână în jurul ei, ea se cuibări fericită.

Jane stătea dreaptă și nemișcată, ascultând cu multă atenție povestea.

Pe Meg o durea inima pentru ea. Din momentul în care sosise poștalionul, iar Jane își scosese fețișoara inconfundabilă cu multă prudență pe ușă, Meg o îndrăgise nespus pe copilă. Le îndrăgise pe ambele biete fetițe, ce fuseseră ca niște mielușei complet zăpăciți.

Le explicase că era prietena mamei lor și că de-acum înainte aveau să locuiască împreună cu ea și cu Ronan. Le arătă portretul și ce scrisese mama lor pe spate. Amy era prea mică să înțeleagă, însă Jane înțelesese. Își trecuse un deget peste numele mamei ei și din acel moment abia dacă scosese câteva cuvinte.

Jane se abținea de la orice, iar Meg știa de ce; se aștepta ca în orice moment totul să îi fie luat înapoi.

Acomodarea avea să ia mult timp, însă era Crăciunul și voia ca toată lumea sa fie fericită.

– E timpul ca fetițele să meargă la culcare, spuse ea în momentul în care Ronan termină povestea.

Se aplecă și o luă pe sus pe Amy, care era pe jumătate adormită.

Și așa cum făcea în fiecare seară, Ronan o luă pe Jane. Până acum ea nu obiectase în nici un fel, însă abia dacă suporta să fie cărată pe sus și dusă în pat ca un fel de păpușică rigidă.

Însă în seara aceasta... ei bine, în seara aceasta brațele ei se ridicară și se încolăciră în jurul gâtului său. Rămasă fără suflare datorită acestei bucurii neașteptate, privirea

lui Meg o întâlni pe cea a lui Ronan. El îi zâmbi din priviri cu ochii lui de un albastru vărătic. Era un început.

Duseră copilele sus şi le puseră în patul mare în care surorile dormeau împreună. Iar când Ronan se aplecă să o pună pe Jane în pat, ea îl îmbrăţişă şi îi dădu pe obraz un pupic somnoros şi lipicios de la portocală, murmurând:

– Noapte bună.

– Noapte bună, micuţă Janey.

Vocea îi era gravă şi profundă; se întoarse într-o parte, clipind des din ochi.

Meg le înveli şi le sărută pe amândouă de noapte bună, şi din nou mânuţele mici şi slabe ale lui Jane apărură de sub pătură, ţinând-o strâns pentru un moment foarte, foarte lung.

Când Meg se ridică la loc, şi ochii ei erau umezi.

Ronan o scoase din cameră. Închise cu grijă uşa dormitorului fetelor, după care o răsuci şi o ridică în braţe:

– Asta deoarece câteodată şi fetele mari au nevoie să fie duse pe sus la culcare. Aşadar, doamnă McAllister, Crăciunul nostru s-a ridicat la nivelul aşteptărilor?

– A fost perfect, pur şi simplu perfect, murmură ea, sărutându-l iar şi iar de-a lungul bărbiei.

Şi chiar aşa şi fusese.